

Zürt-szó

A Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú Művészeti Iskola és a Zenekultúra Támogatásáért Alapítvány lapja

2023. június – 32. szám

IDEI SZÁMUNK TARTALMÁBÓL

Csuda tanév van mögöttünk! A majd' 900 tanulónk és a kedves szülők is belekóstolhattak abba, milyen egy olyan év, amikor igazán tobzódunk a programokban. Pályaorientációs és szakmai napok, bérletes előadás-sorozatok, Vidám Vikár programok, számos hangverseny nemcsak az anyaintézményben, hanem a partnerintézményeinkben is, lehetőségnap, saját szervezésű regionális verseny és vármegyei versenyek, részvétel a Belügyminisztérium által meghirdetett és anyagilag támogatott, az Oktatási Hivatal által előkészített országos tanulmányi versenyeken, egyéb szervezésű országos, regionális, megyei és házi megmérettetéseken, hangsze-

res gálán, ki mit tudon, városunk kulturális rendezvényein. Sikereinkről bárki tájékozódhat közösségi oldalainkon, honlapunkon és a helyi sajtóban is.

Kiadványunk idei száma egyrészt kivonata az iskolánkban zajló életnek, másrészt új élmények és ismeretek átadására hivatott.

Jó olvasást kívánok!

*Szabó Tünde Júlia
mélyhegedűművész-tanár,
intézményvezető-helyettes,
az újság szerkesztője*

EURÓPA LEGSZEBB KÖNYVTÁRAI 1. RÉSZ – FEKETE GYÉMÁNT, KOPPENHÁGA

Az Európa legszebb könyvtárait bemutató sorozat első részében Dániába invitálom az Olvasót. Az impozáns épület Koppenhága Slotsholmen negyedében található a Királyi Könyvtár mintegy meghosszabításaként, közvetlenül a vízparton. A könyvtár nemcsak kívülről lenyűgöző, hanem a belső terei is ámulatba ejtőek, amelyek túlnyomó többsége szabadon látogathatók. Dánia rendelkezik a világ egyik társadalmilag legprogresszívebb kultúrájával. A könyvtári hálózat egy összefüggő, magas szinten szervezett rendszer, melynek alapjai a 19. századra vezethetők vissza, ugyanis ekkor alapították az első közkönyvtárakat gazdag kereskedők, farmerek, vagyonos emberek összefogásával. A 20. század közepére a közkönyvtári hálózat az egész lakosságot lefedte. Ez a folyamat az 1960-as években zárult le, amikor már minden megye és helyi önkormányzat képes volt könyvtári szol-

gáltatásokat nyújtani a polgárok számára. Az alapelv, hogy a rosszabb anyagi helyzetben lévők számára is korlátlanul elérhető legyen a tudomány és a kultúra, azóta is változatlan. Ebből következik, hogy a közkönyvtárak alapszolgáltatásai minden dán állampolgár számára ingyenesek. Napjainkban a lakosság 90%-a rendszeres könyvtárhasználó. Számukra a könyvtár nemcsak információs központ, hanem közösségi tér, családi és ifjúsági programok helyszíne. A dán könyvtári rendszer egyik jellemző vonása átfogó szervezethez. A könyvtári kérdések tekintetében a helyi befolyás nagyon erős, ami aláhúzza azt a tényt, hogy nagyon is számolni kell a könyvtári rendszerrel.

A Királyi Könyvtár Dánia nemzeti könyvtára, ugyanakkor a Koppenhágai Egyetem egyetemi könyvtára a humán, a társadalom- és a jogtudományok, valamint a teológia terén. A Királyi Könyvtár egyúttal az ország könyvmúzeuma, kéziratára, és a világ kulturális életében fontos szerepet betöltő személyiségek kéziratának és egyéb dokumentumainak levéltára is. Továbbá a nemzetközi szervezetek publikációinak letéti könyvtára, és a nemzetközi kiadványcseré központi intézménye. Ez Skandinávia legnagyobb könyvtára, gyűjteménye 130 km polcot foglal el, a kölcsönzött egységek száma évenként meghaladja a félmilliót. Számos különgyűjteménye is van, itt működik az ország legnagyobb, sok ritkaságot is tartalmazó kottatára, vagy a maga nemében a világ egyik legjelentősebb zsidó gyűjteménye. A Királyi Könyvtárban az utóbbi években jelentős korszerűsítés ment végbe, amely

változásokkal járt mind az irányításban, mind a szervezetben. Az 1990-es évek elején a dán kulturális minisztérium nemzetközi építészeti pályázatot írt ki az épület bővítésének tervezésére. A pályázatra 178 dán és nemzetközi építésziroda jelentkezett, végül 1993-ban a Schmidt Hammer Lassen lett a győztes.

A Fekete Gyémántot 1999. szeptember 15-én nyitották meg a nagyközönség előtt. Az akkori kulturális miniszter, Jytte Hilden a Fekete Gyémánt nevet adta neki, mely kvázi hivatalos becenév a csiszolt fekete gránitburkolatra és a szabálytalan szögekre utal. A könyvtár alapformája ugyanis egy doboz, amely a kikötő felől nézve balra, illetve a víz felé dől, torz, prizmás alakot kölcsönözve annak. Mi több: napos, tiszta időben az alatt elterülő víztükör csillogása az épületre vetül, ami ettől szinte gyémántként csillog. Az Absolute Black nevű fekete gránitot Zimbabwe-ban bányászták, majd Olaszországban vágták és csiszolták. Megjelenésében egy széles, üvegezett „hasadék” szeli ketté az épület homlokzatát, természetes fényt engedve a könyvtár belsejében lévő központi átriumba. Az épület földszintjén teljes magasságában végigfut egy üvegezett sáv is, amely belülről panorámás kilátást biztosít a vízpartra. A Fekete Gyémántot a régi épülettől a forgalmas Christians Brygge nevű főútvonal választja el, a két épületet pedig több lebegő híd köti össze.

Könyvtári funkcióján kívül az épület számos más nyilvános létesítménynek és tevékenységnek is otthont ad. A Fekete Gyémántban található két, átriumra néző olvasóterem, valamint Térkép-, Nyomat- és Fotográfiai Központ. Az olvasótermek célja, hogy lehetővé tegyék a felhasználók számára a helyiségekre korlátozott anyagok tanulmányozását, és hogy egy nagyméretű referenciagyűjteményt biztosítsanak. Lehetőség van állandó tanulmányi hely igénylésére is meghatározott időtartamra. Vanak továbbá kiállítóterek, egy ajándékolt és kávézó is: az épületbe belépőt e két utóbbi létesítmény fogadja, számunkra talán kissé szokatlan módon. Kezdeti gyanakvásunk azonban hamar elillan (Nem kell levenni a kabátot, eltenni a táskát?), amikor látjuk a könyvtárhasználókat, látogatókat. Teljes lelki nyugalommal olvasgatnak, majszojják az elemzésiájukat a nyilvános terekben.

Kényelmüket szelektív hulladékgyűjtők és fénymásoló berendezések szolgálják, amelyek használata diákoknak 50 lapig ingyenes. Még a régi katalógusfiókok cédulai között is szabadon keresgélhetünk, habár ügyeletes könyvtárosok segítségét bármikor kérhetjük.

A könyvtárak másik kapcsolódó tevékenységi területe a zenének mint a dán kulturális örökség integráns részének az élő közvetítése koncertek, zenei rendezvények helyszínékként. Állami stratégiai szinten is rögzítették, hogy a könyvtáraknak az élő zene bemutatásán keresztül is fontos szerep jut a kulturális örökség közvetítésében. Ennek érdekében a Dán Rádió és a közkönyvtári hálózat intézményei között újfajta partnerségi modell bontakozott ki. A Fekete Gyémánt impozáns előadóterme a 600 férőhelyes Queen's Hall, amely elsősorban klasszikus, különösen kamarazenei koncertek színhelyéül szolgál, de játszanak itt dzsesszt és más ritmikus zenei formákat is. A terem változó akusztikai rendszerrel van felszerelve, amely alkalmazkodik az adott zenéhez. Ezáltal a hangzás a nagyobb hangzáshoz igazítható, a klasszikus zenéhez hosszabb, a ritmikus zenéhez pedig rövidebb visszhanggal. A könyvtárnak saját rezidens kamarazenei együttese van, a Diamond Ensemble (dánul Diamant Ensemble), amelyhez gyakran csatlakoznak nemzetközi vendégzenészek. Az együttest a Dán Nemzeti Szimfonikus Zenekar szóló oboistája, Max Artved vezeti és tíz zenészből áll. Az együttes 2004-ben jött létre a Siemens főszponzorálásával és a DR (Dán Műsorszolgáltató Vállalat) médiapartnerével, és mint ilyen, az egyetlen ilyen jellegű együttes Dániában. Az együttes minden évben hat koncertet ad a könyvtárban: a repertoárban szerepelnek „kiállítási koncertek” a Királyi Könyvtár zenei archívumából származó zeneművekből, de számos sztárművéssel is játszott már együtt, többek között Schiff Andrással, Leif Ove Andersens-szel és Olli Mustonen-nel.

Zenei témájú érdekesség még, hogy a nemrégiben elhunyt dán Fuzzy nevű zeneszerző kifejezetten a Fekete Gyémánt számára komponált egy Katalóg elnevezésű zeneművet, amely 52, körülbelül háromperces elektroakusztikus kompozícióból áll. Egyes darabjait minden nap délután 1 órakor sugározzák az átriumban egy állandó installációval keresztül, amely egy számítógépes 12 csatornás hangszórórendszeren alapul és minden hangszórója egyedileg programozható. A három erkélyszint mindegyikének mennyezetébe ugyanis négy hangszórót építettek be. A kompozíciók mindegyikét a könyvtár egyik kincse – kézirat, fotó, könyv vagy zenemű – ihlette a könyvtár gyűjteményei előtt tisztelegve és azokat népszerűsítve, egyúttal lehetőséget biztosítva a felhasználóknak arra, hogy felnézzenek a könyvekből és szünetet tartsanak. A fentieket összegezve elmondható, hogy a könyvtárban minden tekintetben az ember, a felhasználó áll a központban; a gyűjtemény, a szolgáltatás helyett. Ebben a maga nemében páratlan épületben, amely méltán kapta a Fekete Gyémánt nevet a nap 24 órájában minden a felhasználókról és az igényeik minél eredményesebb és hatékonyabb kielégítéséről szól.

Felhasznált irodalom:
Giuseppe Vitiello: Könyvtárügy Dániában In: Könyvtári Figyelő 39. évf. 1993. 3. sz.
Ole Harbo: Könyvtárak Dániában In: TMT 45. évf. 1998. 10. sz.
„Den Sorte Diamant”. Royal Danish Library www.kb.dk

Fotók:
A Fekete Gyémánt (fotó: Laura Stamer, internet)
The Queen's Hall (fotó: Laura Stamer, internet)
Saját

Nagy Éva
könyvtáros

HEINRICH SCHEIDEMANN AZ ÉSZAK-NÉMET BAROKK ORGONAZENE NAGYMESTERE

Tavalyi számunkban J. P. Sweelinck, holland zeneszerző és orgonista életútjával és művészetével ismerkedtünk meg. Most Heinrich Scheidemann, hamburgi zeneszerzőről olvashatunk néhány fontos tudnivalót.

Heinrich Scheidemann (1595-1663) német zeneszerző, orgonista 1611-1614 között J. P. Sweelinck-nél tanult Amsterdamban. Korábbi zenei képzését apjától kaphatta, aki Wöhrdenben és Hamburgban volt orgonista. 1629-től Heinrich Scheidemann lett a hamburgi Szent Katalin Templom orgonistája, amely állást harminc éven át, haláláig töltötte be. Orgonaművei, amelyek a kortárs zeneszerzőkhöz képest viszonylag nagy számban maradtak fenn, széles körben ismertek voltak a kortársak körében. Míg Praetorius, Schütz, Scheidt és Schein a kor minden műfajában alkottak, addig Scheidemann szinte csak orgonazenét írt, leszámítva néhány dalt és csembalódarabot.

Szent Katalin templom Hamburg

Az orgonairodalom művészetén keresztül elsősorban lutheránus korálók feldolgozásaival gazdagodott. A lutheránus korál egy strófikus ének, amelyet a lutheri megreformált egyház alkalmazott istentiszteletein, a gyülekezet közös éneklése céljából. Scheidemann három jellemző korálfeldolgozás formát művelt: cantus firmus feldolgozást, ahol a zenei anyag egy fő dallam, a korál dallama köré szerveződik, a monódikus korált, ahol szólisztikus jellegű koráldallam continuo-szerű kíséretet kap, és a korálfantázia műfaját, ahol a koráldallam sorait változó zeneszerzési technikákkal komponálta végig. A korálokon kívül ciklikus magnificat-feldolgozásokat is komponált orgonára. Scheidemann is örökölte az angol virginalisták billentyűs formanyelvének és a vokális formák kontrapunktikus és cantus firmus technikájának stíluszintézisét, amelyet mestere, Sweelinck teremtett meg. Scheidthez hasonlóan Scheidemann is belső szerkezeti egységgel helyettesítette Sweelinck laza szerkesztését. Billentyűs figurációi szabadabbak a Sweelinck-éitől. Scheidemann regiszter (fekvés) és hangszín váltások segítségével és a bevezető imitációs szakasz ötletes megszerkesztésével teremt változatosságot. A későbbi észak-német zeneszerzőkkel ellentétben nem használ echo (visszhang) effektusokat műveiben vagy erősen díszített cantus firmus-okat. Háromszólamú korálvariációiban a dallamot nem hangszeres díszítésekkel látja el, hanem vokális díszítésmódokat használ (átmenőhangok, késleltetések, trillák). Az így megszülető új stílust monódikus orgonakorálnak nevezzük, amelyet később Buxtehude és Bach fejleszt tovább.

Scheidemann variációs feldolgozásai közties állapotot jelentenek Sweelinck és Scheidt azonos műfajai között. Néhány variációs műve átvezető szakaszokat tartalmaz a variációk között és növekvő szólamszám szerinti elrendezést mutat a versus-ok előrehaladásával, de a legtöbbjük csupán két-három versust tartalmaz. A kontraszt elve itt is érvényesül: az első va-

riáció, ha szigorú négyszólamú szerkezetű, akkor ezt egy monódikus korál követi, majd végül egy billentyűs stílusú két vagy háromszólamú versus következik. Az istentisztelet alatt az első variáció valószínűleg prelúdiumként, a második és harmadik pedig alternatim (a kórossal váltakozó előadásmód) versus-ként szolgált.

Scheidemann leghosszabb műve a *Jesus Christus, unser Heiland* kezdetű korál dallamára írt korálfantázia, egy szabad többrészes mű, amely *ricercare*, *bicinium* és szabad tokkáta elemeit használja fel. Ez az első teljes példája az észak-német korálfantáziának, amely később olyan nagy szerzők kedvelt műfaja lesz, mint Tunder, Weckmann, Buxtehude, Bruhns és Lübeck. Heinrich Scheidemann hozzájárult műveivel a 17. század uralkodó műfajának, a díszítetlen cantus firmus-os korálvariációinak a műveléséhez, ugyanakkor számos újítást vezetett be a formát illetően a monódikus korál és a szabad korálfantázia tekintetében. Az észak-német zeneszerzők következő generációja mindkét műfaj iránt vonzalmat érzett, de a hosszú cantus firmus-os feldolgozás már háttérbe szorult művészetükben.

Scheidemann legjelentősebb tanítványai: Johann Adam Reincken, aki utódja lett a hamburgi Szent Katalin templomban és valószínűleg Dieterich Buxtehude.

Ajánlott videófelvétel: <https://www.youtube.com/watch?v=27nLf40A7U>

Felhasznált irodalom:
Brockhaus-Riemann: *Zenei lexikon*, Zeneműkiadó 1985;

Scheidemann *Orgelwerke*, Bärenreiter Kassel BA 5481, 1967; Kiss Zoltán, *Orgonakorálók-történeti áttekintés, kutatói szemináriumi dolgozat*, Debreceni Egyetem 2013

Kiss Zoltán
orgonaművész-
tanár

A VIKÁR ÉS A KODÁLY KÖZÖS TANULÓINAK HANGVERSENYEI

Mi nehezebb, mint felkészíteni a gyermekeket arra, hogy egy hatalmas színpadon a legjobb formájukat hozzák? Meg se próbálom mindezt összegezni egy rövid cikkben, de igyekszem megvilágítani a helyzetet a kedves Olvasónak.

Ha valaki zeneiskolában tanít Nyíregyházán, számíthat rá, hogy előbb-utóbb találkozni fog a Nyíregyházi Kodály Zoltán Általános Iskola tanulóival. Néhány évvel ezelőtt tapasztaltam meg – lévén, hogy debreceni születésű vagyok – mit is jelent a kodályos kifejezés, illetve azt, hogy mivel jár, tanuló vagy tanári szempontból. A második félévben, az említett tapasztalattal a háttér mögött tudtam, mire számítsak, az asztalom mögött ülve vártam az órára érkező növendékeket, akik úgy jöttek be a terembe, mintha győzelmi zászlót lobogtatnának – hozták a Kodályos-osztályhangversenyre a jelentkezési papírt, amelyet a főtárgyatanárnak kell jóváhagynia. Azt hihetné a kedves Olvasó, hogy ez az egész természetes, ám ez korántsem így van. A lehetőség adott, hogy a gyerekek fellépjenek ezen a rendezvényen, azonban előtte mind-

egyikőjükkel elbeszélgetünk, hiszen sok kérdés felmerül ilyenkor, és olyan összetett dolgokat kell megvitatnunk, amelyek kifejtése egy külön cikk tartalmát képeznék. Aláírtam a papírokat, kezdetektől ráztunk, a gyerekek leadták a jelentkezést, indulhatott a közös munka, illetve folytatódhatott, hiszen ez az eseménysorozat rendszerint a második félév elején, kora tavasszal veszi kezdetét. Az én történetem itt válik el a legtöbb kollégámétól, hiszen a növendékek az ütőhangszerekkel csak a zeneiskola berkein belül találkozhatnak. Ne szépítsük, van itt még nehézség, az ütősök kedvenc elfoglaltsága, mondjuk úgy, „másodállása” a pakolás. Szerencsés helyzetben voltam, a zeneiskolából és a szülőktől is kaptam segítséget – azt hiszem, az évek alatt jó páran megtanulják majd szétszedni és összeszerelni a hangszereink többségét. Amit nagyon jó érzés volt látni, hogy a növendékeim készségesen és lelkesen követték, mint a kicsibék, néha már-már „útban is voltak” az esetleges kapkodás közepette – nekik természetesen kötelező lesz megtanulniuk a hangszereket szétszedni és összeszerelni.

Az egész újságot teleírhatnám a részleteket taglalva, hogy milyen felkészíteni a gyerekeket, de azt hiszem, összegzem a leggyakoribb kérdéseket és a rájuk adott válaszaimat: Jó és hasznos dolog a kodályos osztályhangverseny sorozat? Abszolút! Nehézségeket gördít a gyerekek és a tanáraik elé? Természetesen! Lehetne jobban szervezni a dolgokat? Mindig, minden lehet jobb, és erre kell is törekednünk, amíg nem lesz minden sima és gördülékeny, másként nem érdemes! Van értelme csinálni, fenntartani ezt a hagyományt? Feltétlenül! Megéri a gyerekeknek? El kell menni a hangszeres gálahangversenyre, és ránézni a díjazott diákok arcára, behallgatni a tapsviharba és sikongatásba, amely felkíséri a szeretett iskolatársat a színpadra. Minden csoda három napig tart, dolgozunk tovább, hát ha jönnek még újabb csodák.

Szegeczki Bence
ütőhangszerművész-
tanár

KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ VIKÁROS FUTÁS A SÓSTÓI ERDŐBEN

A Madarak és fák napja a Föld napjának testvérünnepe, amelynek célja, hogy különböző rendezvényekkel, megemlékezésekkel felhívja, kialakítsa a társadalom, leginkább a fiatalok természetvédelem iránti elkötelezettségét.

1902-ben Párizsban egyezményt kötöttek az európai államok a mezőgazdaságban hasznos madarak védelmében. Magyarországon Chernel István ornitológus szervezte meg először a Madarak és fák napját május 10-én. Gróf Apponyi Albert vallás- és közoktatásügyi miniszter rendeletben írta

elő a népiskolák számára: minden évben egy napot szenteljenek arra, hogy a fiatalok megismerjék a hasznos madárfajokot és azok védelmének jelentőségét.

Mi a Vikár Sándor Zeneiskolában egyre inkább szeretnénk tanulóinkat érzékenyíteni a természetvédelemre, ösztönözni a környezetünk óvására, az energiaforrásaink takarékos felhasználására. Ugyan zeneiskola vagyunk, de ugyanúgy, mint más iskolatípusok, mi is próbáljuk kiaknázni a saját környezetünk lehetőségeit ebben a témában. Ennek apropóján döntöttünk úgy, hogy közösségépítő futást és természetjárást tartunk tanulóinknak, szüleiknek és pedagógus kollégáinknak 2023. május 13-án szombaton a Sóstói erdőben.

Tanév végéhez közeledve egyre több a program, verseny, kirándulás, így egy ilyen rendezvény időpontja sosem lehet minden részt venni vágyónak alkalmas. Kísérleti jelleggel vágtunk bele a szervezésbe és próbáltuk felmérni, hogy lenne-e ilyen programra igény a tanulók, szülei és kollégák részéről. Sok pozitív visszajelzést kaptunk a jövőre nézve is, mert ugyan többen nem tudtak az eseményen részt venni, de nagyon lelkesen álltak a lehetőséghez, hogy jövőre vikáros futóklubot indítsunk, valamint építsünk együtt csapatot és kondíciót.

A május 13-i Madarak és fák napi rendezvényünk kitűzött távja 4 km volt, amelyet egy gyors bemelegítés után mindenki nagyon ügyesen teljesített. Volt, aki babakocsival, volt aki kutyával sétált, a kemény mag pedig futott. Mi, akik futottunk, egy csapatként mozogtunk az erdőben. Kifejezetten jó élmény volt, hogy ez a rendezvény a hétköznapiaktól eltérő helyzetet teremtett, ugyanakkor ezt a tanulóinkkal és kollégáinkkal együtt tudtuk átélteni.

Jövőre várok minden mozogni vágyó családot, tanulót és kollégát a Vikáros futóklubban!

„Május 13-án szombaton részt vettem az erdei tornapályás futáson, amelyet Bogi néni szervezett. A családommal mentem, a négy hónapos kistesóm és a szüleim sétáltak, én meg arra gondoltam hogy kipróbálom a futást. Filep Kata tanárnő mellett futottam, izgalmas és élményteli volt. Nem bántam meg, hogy elmentem. Nagyon szuper, élvezetes volt. Örülök, hogy nem hagytam ki. Büszke vagyok magamra hogy 4 kilométert le tudtam futni egy kis sétával. A szüleim is nagyon élveztek. A végén pedig tanárnő egy kis édességgel kedvezett nekünk. Máskor is szívesen megyek futni Bogi néniéssel. Köszönettel: Orosz Kiara és családja”

Gyöngyössy Boglárka
zeneismeret-, zeneirodalom tanár

10 KÉRDÉS – 10 VÁLASZ

Aki kérdez: Szabó Tünde Júlia

Aki válaszol: Kiss Zoltán

Rovatunkat két éve indítottuk. Idén Kiss Zoltán orgonaművész-tanár az iskolaújság rendszeres cikkírója válaszol a kérdésekre.

1. Az aktív vagy a passzív pihenést részesíted előnyben?

Szívesen utazom, főleg külföldre, számomra egzotikus helyekre, de az itthoni kirándulásokat is szeretem.

2. Víz vagy erdő?

A gyermekeim miatt az utóbbi időben inkább víz, de az idő múlásával egyre nehezebben viselem a nyári forróságot, tehát inkább erdő.

3. Tél vagy nyár?

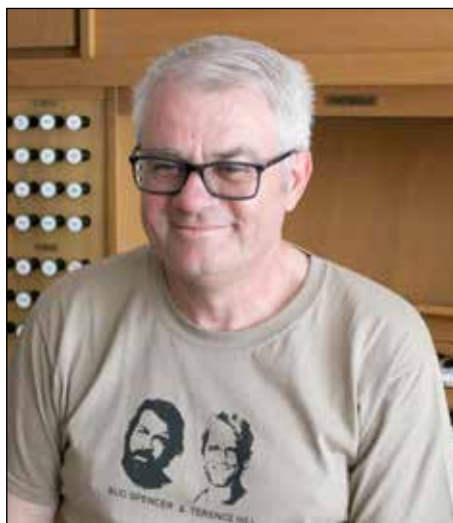
A tavasz az igazi, de nem ez volt a kérdés. A nyár a jobb ha a kettő közül választhatok.

4. Könyvek vagy filmek?

Még az ántivilágban szocializálódtam, ezért szeretem a könyvet, de a kapcsolódást a film jelenti.

5. Szerinted a zenepedagógusnak milyen elengedhetetlen tulajdonságokkal kell rendelkeznie?

Sajnos tehetség nélkül nem lehet nagy eredményeket elérni, de szenved-

délyes munka nélkül nem lehet a tehetséget kimunkálni.

6. Melyik az a magyar közmondás, amiről azt érzed a legjobban jellemez téged?

„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

Úgy hiszem, hogy az élet elsődleges ura Isten. Mivel azonban itt e földön földi hatalmak uralkodása alatt élünk, ezeknek is engedelmességnünk kell adott határig.

7. Ki az a zeneszerző, aki a legjobban hatott rád eddigi életed alatt, és miért?

J. S. Bach zenéje mindig boldoggá

tesz. Életem első orgonakoncert élménye arra világított rá, hogy Bach zenéje szinte kaotikus első hallásra. Ezzel a zenével többet kell foglalkozni ahhoz, hogy közel kerüljön hozzánk, viszont mindig örömet okoz.

8. Hiszel a véletlenekben?

Nem. Keresztény hitem azt sugallja, hogy ezen a földön a legtöbb jó dolog Isten akaratából történik.

9. Mire, mikre, kikre vagy a legbüszkébb?

Előfordult velem, hogy egyik tanítványom olyan elbűvölően játszott egy koncerten, hogy mély meglepedettség töltött el, azonban el kellett ismernem, hogy ez az előadás nem rajtam múlt, hanem az ő tehetségén és szenvedélyes zeneszereteten.

10. Mi az, amit még el akarsz érni?

Szeretném ha a tanítványaim is olyan csodálattal tudnák hallgatni a zenét, mint ahogyan az velem is előfordul.

ALMA A FÁJÁTÓL

Egy sorozat elindítása pattant ki a fejemből, hiszen amikor meglátom a pedagógus kollégáim gyermekeit zeneiskolásként a hangszerükkel a kezükben az iskolánk folyosóján, mindig elmosolyodom azon, hogy mennyire aranyosak, másrészt valahol borítékolva van, hogy az alma nem esik messze a fájától. Szóval remélem nem veszi senki elfogultságnak, ha a sorozat első riportjában Potornainé Telenkó Tünde magánénekes kolléganóm és „kisnagylánya”, Kamilla kettőséről szólnak a sorok.

Mióta élek énekelek, mondja Tünde, hiszen előtte a kép, ahol édesapja legnagyobb öröme és boldogságára csodaszépen szólt a torkából a sámolin állva az „Á-DÁM, HOL VAGY?” című sláger. Evidens volt, hogy zeneiskolás lesz. Zongora, ének. Mindig ének. Persze, hogy magánénekes lett. Természetesen a gyermekei is énekeltek, mindhárom gyermeke „megfertőződött”. A kislánya, Kamilla a legkitartóbb, ő gyakorlatilag abba sem akarja hagyni az énektanulást. A legnagyobb öröme az anyának, hogy gyermeke tehetséges is. Nem az elfogult anyai szíve súgja, hanem mások. Sokan. Legyen énekes? Vigye tovább a stafétát?

- Miért tartod fontosnak, hogy a gyermekeid zenét tanuljanak?

TÜNDE: - Először azért irattam őket a zeneiskolába, mert azt hallottam, hogy ez segíti őket a tanulásban. Később láttam, hogy a lelküknek is jó. Szerintem aki zenét tanul, más ember. Szébb a lelke. A fiaim sportoltak is, az is nagyon fontos és jellemformáló, de számomra valóban bebizonyosodott az, hogy minden igaz, amit a zenetanulásról hallani. Kamillának is nagyon sokat segített.

- Mi az első emléked az énekléssel kapcsolatban?

KAMILLA: - Anya állandóan énekel. A testvéreim is. Természetes volt, hogy én is. Minden dalt ismertem, vagy tudtam. Rájöttem, hogy nagyon szeretem ezt.

- Mi volt az első igazi „áttörés”, amikor rájöttél, hogy Kamilla tehetséges az éneklésben?

TÜNDE: - Amikor a középiskolát kezdte, akkor lett főtárgyas énekes. A mutálása nem okozott tartós fennakadást, hamar ráéreztem az énektechnikai alapokra, jól tudunk haladni. Három év után, azaz a gimnázium 3. évére teljes bizonyossággal voltam az iránt, hogy akár a zenei pálya felé is orientálódhatna.

- Hogy fogadja Kamilla a kritikád?

TÜNDE: - Teljesen jól. Az óráink is úgy zajlanak, mintha egy másik növendékem lenne a teremben. Kamilla mindenre odafigyel, és nem melleleg megfogadja az instrukcióimat. Rögtön szól, ha valami észrevétele van, és azokat természetességgel tudjuk átbeszélni. Jól tudunk együttműködni.

- Nem fordult meg a fejedben, hogy ne te tanítsd?

TÜNDE: - De, de, persze, hogy megfordult, de Kamilla csak anyához szeretett volna járni. A fiúk is anyához jártak, így szerintem Kamillának furcsa is lett volna mással dolgozni. Zongorázni is tanult, zongoratanár váltás is volt az életében, és szó szerint egy éjszakát végigsírt, annyira megviselte. Ragaszkodó típus. Pedig természetesen felajánlottam a lehetőségét, hogy máshoz is járhat, de kötődik hozzám, ami persze simogatja a lelkem.

- Tudjátok, hogy szinte egyforma a hangotok?

TÜNDE: - Igen, tudjuk, és talán ezért tudtam hitelesen megmutatni neki a dolgokat, a technikát. Nemcsak a hangunk hasonló, hanem a hangunk fejlődésének folyamata. Ugyanazon problémákkal kellett megküzdenem, mint neki, ezért pontosan érzem, mi történik a torkában.

- Amikor szereplés van, ki hogy éli meg?

TÜNDE: - Biztos, hogy én izgulok jobban! Ő ezt pontosan érzi, és mindig

nyugtatgat, pedig próbálom álcázni.

KAMILLA: - Igen, anya sokkal jobban izgul, én nem nagyon, attól viszont félek, hogy nehogy „leégessem” anyát, ha elrontok valamit.

TÜNDE: - Igen, mindig mondja, hogy anyát nem szeretné megszegeyníteni!

- Mit éreztek, amikor együtt énekeltek duettet?

TÜNDE: - Természetesen nagyon nagy boldogság, Kamilla aranyosan kérte tőlem, hogyha majd az esküvője lesz, énekeljek vele egy duettet a Mama Mia című filmből.

- Mit szólna ahhoz, hogy Kamilla nem ment zenei pályára?

TÜNDE: - Először természetesen pedagógust szerettem volna belőle faragni, hiszen ezt látta tőlem és szerintem való a nőknek a pedagógusi hivatás. Szép szakma ez, hiába a sok nehézség.

KAMILLA: - Én mondtam nemet nagyon határozottan. A közgazdász pálya felé orientálódtam, jelenleg a Debreceni Egyetem Gazdaságtudományi Karán vagyok 2. éves. Különösen a marketing érdekel.

TÜNDE: - Hát ezt biztos, hogy nem az anyatejjel szívta magába, de megbocsájtottam neki, mert az édesapjától örökölte az irányultságát, és én is beadtam a derekam.

- Kamilla! A mai napig szoralmasan jársz a Vikárba, sosem hiányzol, minden alkalmat megragasz az éneklésre. Ennyire fontos az éneklés az életedben?

- Kikapcsol, nagyon szeretem, és bár a hobbim, nem tudok éneklés és zenehallgatás nélkül meglenni. Zongorázni már nem zongorázom, de az énektanulást nem tudom abbahagyni. Terveztük, hogy a művészeti alapvizsgám után lezárom ezt a fejezetet, de elbizonytalanodtam, mert miért is kelle-ne abbahagynom, ha szeretek a zeneiskolába járni. Hogy mi lesz pontosan a továbbiakban, az a jövő zenéje.

Kazár Ticiána
énekművész-tanár,
vokális tanszakvezető,
intézményvezető-
helyettes

EMLÉKEZZÜNK

BABKA JÓZSEF
(Nyíregyháza,
1937. szept. 23. –
Nyíregyháza,
2021. dec. 8.)
zongoratanár,
címzetes
zeneiskolai
igazgató

Nyíregyháza magas szintű zenei életében, a zeneiskola létében maradandó érdemeket tudhat magáénak Babka József. Nyíregyházi polgári családba

született, a Mező utcai benzinkút helyén állt a házuk. Édesanyja, lánykori nevén Smid Mária, édesapja, Babka József cipők készítésével és javításával foglalkozó iparosember volt. A szülők a kor szokásának megfelelően hegedűtanárt fogadtak fiukhoz. A hegedűt másfél év után felváltotta a furulya, mert éppen ilyen zenekar alakult a városban. A zongorával 1950 nyarán ismerkedett meg: egy közismert zongoratanárnő új lábbelit rendelt a családfőnél és amikor elkészült, édesapja nem pénzt kért az elvállalt munkáért, hanem azt, hogy tanítsa meg gyermekét a billentyűs hangszerezen játszani. Eleinte zenei munkacsoportban tanult zongorázni, majd 1952–1956 között a zeneiskola tanulója volt. 1939-ben a Bessenyei Kör felkérésére Vikár Sándor irányításával indult el a városban a szervezett zeneoktatás az előképző és a zongora tanszakon. Kezdetben az intézmény a Kálvineum épületében működött, hat év múlva jött létre az önálló Nyíregyházi Zeneiskola a Széchenyi utca 13. szám alatt.

A Kodály Zoltánnal való személyes találkozás meghatározó volt pályája későbbi alakulása szempontjából. *„Soha nem felejttem azt a gyerekkori élményt, amikor találkozhattam Kodály Zoltánnal. Debrecenben vendégeskedett, mi nyíregyházi zeneiskolások is átmentünk látni a Mestert. Ajándékot is vittünk neki, egy szép beregi szőttest, amit én adhattam át a világhírű zeneszerzőnek. Ez a pillanat tovább erősítette bennem a művészetek iránti vágyat.”*

Ennek ellenére 17 éves koráig nem tudta biztosan, hogy milyen hivatást válasszon, amikor jött a gondolat: zenével szeretne foglalkozni. A nyíregyházi Kossuth Lajos Gimnázium tanulójaként a sok gyakorlás mellett a többi tantárgyból is szépen teljesített. 1956-ban érettségizett. Ezt követően Miskolcon járt három évig a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolába, majd a tanárképző tagozat hallgatója volt. 1962-ben szerzett zongoratanári diplomát.

A szülőváros, Nyíregyháza vonzása mindeközben nem szűnt meg, a diploma kézhezvétele után az új tanévet már a zeneiskolában kezdte, mint zongoratanár. *„Mikor frissen végzett zongoratanárként 1962-ben hazajöttem, egy sor újdonságot találtam, és tucatnyi új tervről, elképzelésről értesültem Sanyi*

bácsitól. Tizenkét tantermes új szárnyal bővült a Széchenyi utcai zeneiskola. Ma már talán hihetetlennek tűnik, hogy akkor 14 helyen tanítottunk, mert nem volt olyan iskola, ahová a zene iránt érdeklődő több száz gyerek járhatott volna. De már akkor látszott, hogy a nyírségi emberek élnek-halnak a muzsikáért, hiszen a szülők presztízst csináltak abból, hogy gyermekeik zenei képzésben is részt vegyenek, még vidékre is kijártunk órákat tartani.”

Családi élete is szépen indult. Szabó Gabriellát közös ismerősük mutatta be egymásnak, a fiatalok 1967-ben fogadtak egymásnak örök hűséget. Leánygyermekük bár tanultak zenét, nem követték édesapjuk hivatását: Beáta óvoda- és táncpedagógus, a Tündérkert Keleti Óvoda intézményvezető-helyettese, Júlia pedig közgazdász. A tény, hogy gyermekei nem követték a zenei pályán, az édesapa nem vette zokon: *„Mindentre születni kell.”* – mondta, melyben benne foglaltatik a bölcs elfogadás a sors ilyenén alakulása iránt. A lányok által később összesen három fiúunokának örülhetett Babka József.

1972-ig zongoratanárként, 1972-1974 között igazgatóhelyettesként dolgozott. Vikár Sándor nyugdíjazását követően 1975-től mintegy huszonöt éven keresztül állt a zeneiskola élén. A zenei nevelés iránti elkötelezettséget szem előtt tartva igyekezett a munkafeltételeket megteremteni. 1977 legkiemelkedőbb rendezvényének az I. Országos Zongoraverseny tekinthető, melynek Sára Jenő zongora tanszakvezetővel és Fesztóry Ágnessel karöltve egyik megálmodója volt. Az esemény alkalmából Nyíregyházára jöttek és a zsűri munkájában feladatot vállaltak olyan művészek, akik egyúttal neves tanítómesterek is voltak: Falvai Sándor, Kadosa Pál vagy Máthé Miklósné. Segítették kibontakoztatni a zenei élet kiválóságait Kocsis Zoltántól Ránki Dezsőig, részvételük nagy megtiszteltetés volt. Az 1980-as évek végén kilenc zeneiskolai igazgatóval megalapította a Magyar Zeneiskolák Szövetségét, s kitartó munkával elérték, hogy ne csak önkormányzati, hanem állami támogatást is kapjanak a zeneiskolák. Éveken át a megye képviselője volt az elnökségben, melynek haláláig tiszteletbeli tagja maradt.

Bár az igazgatói megbízatás rengeteg munkát adott számára, a zongorához soha nem lett hűtlen. Szakmailag is szép sikereket ért el pályafutása során. Tanította Kovács László Liszt-díjas karmestert, zongoraművészt, aki az Operaházig vitte. Budai Livia operaénekesnőt is számtalanszor kísérte. A Magyar Rádió Gyermekkara gyakorta számíthatott rá, mint zongorakísérő, valamint jó szakmai kapcsolatot ápolt Csányi László és Botka Valéria karvezetőkkel. Emellett hosszú éveken át szerepelt a filharmónia rendezvényein, mint zongorista. Mindenre emlékezett – ki mit játszott, ki mit viselt a koncerteken – ezeket az alkalmakat is élményként élte meg.

Vezetése alatt a zeneiskola nemcsak a zenei, hanem a kulturális és művészeti élet központja is lett a városban. Maga köré gyűjtötte azokat a kollégáit, akikre számíthatott és akikkel együtt tudott gondolkozni, ötleteket megvalósítani. Mottója az *„akkor és most”* volt – amilyen tevékenységet éppen végzett, az volt éppen a legfontosabb, arra koncentrált. Tudatosan formálta a tanári kart, melynek tagjai bármikor számíthatnak rá szakmai, vagy akár magánéleti kérdésekben is. Ő volt az, aki soha egy születésnapról, évfordulóról nem feledkezett el. A nő-

vendégeit is ugyanúgy az ajtóban várta, mint a kollégáit vagy a koncertre betérő látogatókat. Leánya, Beáta – elmondása alapján – gyakran hallotta tőle a következőket: „*Akik itt vannak, azoknak kell örülni.*” Az ő ötlete alapján vezették be a nyilvános hangszeres vizsgát a szülők, rokonság jelenlétében, valamint valósult meg a „Nyíregyházi zeneiskolából indultam” sorozat, melynek keretein belül egykori növendékek, akik zenei pályára kerültek, visszatértek az iskolába egy-egy koncert erejéig. Szoros kapcsolat alakult ki különböző városi szervezetekkel: így kerülhetett sor az épületben az örmény kisebbség hangversenyére és találkozájára, a Zsidó Baráti Kör összejövételére, az Orvosi Kamara hangversenyére, a Barzó Endre Társaság kiállítására. Közös programokat szerveztek a Nyíregyházi Társaskörrel, a Megyei Pedagógiai Intézettel, a MATÁV-val, a Bessenyei Társasággal, az akadémiai képviselő dr. Kecskés Mihály professzorral, a Kodály Társasággal, a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtárral.

Hatásában is nagy jelentőségű volt, hogy 1988-tól külföldi zeneiskolákkal rendszeres cserehangversenyeket szervezett a zeneiskola. Így ismerkedhettek meg Ungvár, Iserlohn, Eperjes, Przemysl, Bécs, Máramarossziget zenei életével és jöhettek onnan fiatalok bemutatkozni Nyíregyházára. Ez nagyon fontos volt a hallgatók zenei műveltségének bővítése szempontjából. Jóska bácsi állandóan képezte, fejlesztette magát és ez alól az idegen nyelv tanulása sem jelentett kivételt: folyamatosan csiszolta német nyelvtudását, melynek nagy hasznát vette ezen alkalmakkor.

Míndezek tükrében egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy szükséges egy új zeneiskola felépítése, hiszen több épületben folyt a tanítás, sok szervezési nehézséggel kellett megküzdeni. Babka József kiváló kapcsolatépítési tehetségét mi sem bizonyítja jobban, minthogy vezetése alatt épült fel több ütemben a jelenlegi 51 tantermes, két hangversenytermes, stúdióval, könyvtárral ellátott iskola. A Kürt utca 5-11. szám alatti új épületet 1995-ben adták át, egy év múlva pedig már itt tartották az Európai Zeneiskolák Szövetségének (EMU) közgyűlését, s minden vendég a 21. század zeneiskolájaként emlegette az intézményt. „*Jó volt látni a tizenhét ország küldöttét, amikor körbejárták iskolánkat. Az ilyen pillanatokért érdemes dolgozni akár egy életen át is. Szélesek a zeneiskola társadalmi kapcsolatai. Azt gondolom, Vikár Sándor örülne, ha a róla elnevezett iskolát meglátná.*” – így a visszaemlékezés 2002-ből. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy tevékenysége nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az iskola a hazai kulturális és zenei élet egyik központjává vált.

Babka József 2000-ben vonult hivatalosan nyugállományba, ezt követően még hosszú éveken át volt óraadó, sok növendék zenei pályáját egyengette továbbra is, mint zongorakísérő. Nyugdíjas évei alatt is rendszeres közreműködője volt az iskolai és városi zenei életnek, gyakorta kérték fel házasságkötési ceremóniákon való közreműködésre. A zongorázástól soha nem szakadt el, ha felkérést kapott, örömmel ment szerepelni. Emellett cikkeket írt a Kelet-Magyarország napilapba az éves bérletes filharmóniai koncertekről. Kissé zárkózott természetű révén csak legközelebbi családtagjai tudhatták, milyen fájdalmas volt számára felesége elvesztése, aki 2002-ben hunyt el gyógyíthatatlan betegségben. A tudatosság, amely egész életére jellemző volt, ezen a nehéz időszakon is átsegítette. Aktívan teltek napjai, rendszeresen úszott, tornázott egyéb teendői mellett. „*Reggeltől estig mindig van mit csinálnom. A házimunka elvég-*

zése után unokázom, illetve még ma is minden nap gyakorlok. Hangversenyekre járok, kétféle bérletem is van Nyíregyházán. Ha pedig sikerül jegyet szerezniem, akkor Salzburgba, Bécsbe, illetve Budapestre is elutazom koncertekre, operaelőadásokra.” 2012-ben ünnepelhetette diplomája átvételének 50. évfordulóját. Az eseményre emlékezve az év szeptember végén a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetének Bartók-termében immár a jubileumi aranyoklevelet vehette át, s ha már ott volt, a szervezők felkérték, hogy működjön közre az ünnepséghez kapcsolódó díszhangversenyen is. „*Gyorsan eltelt ez az ötven év, amely tele volt munkával és sok szép sikerrel. Úgy érzem, mindent elértem, amit ezen a pályán el lehet érni.*” – összegezte az elmúlt évtizedeket Babka József a jeles esemény kapcsán. A hosszú és méltán elismert szakmai és magánéleti út 84 év elteltével ért véget: 2021-ben szülővárosában hunyt el.

Zeneiségével, emberségével megmutatta azt a többletértéket, amely példa az utódoknak. Papp Istvánné Szabó Ella, aki tisztségében váltotta a zeneiskola élén, az alábbi sorokkal búcsúzott kollégájától, egyben példaképétől:

„*Ismét eltávozott egy ember, a Vikár Sándor Zeneiskola egykori vezetője, szeretett kollégánk, aki méltósággal viselt betegsége után, 84 éves korában hunyt el: Babka József címzetes igazgató. Jóska bácsi a zenében az emberiség együtt-hangzását érezte, amely áthatja életünket, benne van a viselkedéskultúránkban, szellemi és érzelmi törekvéseinkben egyaránt. Ő maga így élt, tettei bizonyították ezt és példaként álltak- és állnak az utókor számára. Nyíregyháza magas szintű zenei életében, a megye zenei tanításában, közösségének formálásában, a zeneiskola létében maradandó érdemeket tudhatott magáénak. [...] Ő volt a tisztességes, talpig becsületes „régivágású” úriember, aki hallatlan memóriával, műveltséggel rendelkezett, igazi művész típus volt, mindamelllett jó barát, emberséges tanár – és igazgató. Büszke vagyok és hálás a sorsnak, hogy ismerhettem, kollégája és utódja lehettem. Munkásságát ő korábban így fogalmazta meg:*

„*Én azt hiszem, mindent elértem az életben, amit pedagógus elérhet. A semmiből teremtettük meg a zenei kultúra alapjait. Felnőtt több zeneszerető és a zenét művelő generáció. Örülök, hogy én magam is hozzájárulhattam szülővárosom zenei életének kiteljesítéséhez.*”

Az élet összefügg a múlt ápolásával, a jelennel való szembenézéssel és az új mérőföldkövek felé való haladással. Köszönettel tartozunk azokért az időkért, a koncertemlékekért, amelyekkel megajándékozott bennünket. Szeretettel és tisztelettel őrizzük emléket.”

Források:

Babka József címzetes igazgató In: Szabolcs-Szatmár-Beregi Almanach 10. kötet. In-Forma Kiadó Nyíregyháza, 2000.

Vikár Sándor karnagyról beszél Babka József zongoratanár In: Általuk híres e föld. Kilencvenkilenc interjú három megyéből In-Forma Kiadó Nyíregyháza 2003.

M. Magyar László: Még ma is jó barát a zongora In: Kelet-Magyarország. Helyi közélet LXIX. évf. 239. sz. 2012. október 11. 8. p.

Angyal Sándor: Egy élet a zongora világában In: Kelet-Magyarország. A Kelet arcképcsarnoka LXXI. évf. 114. sz. 2014. május 17. 7. p.

Pappné Szabó Ella: Babka József In: A Magyar Kodály Társaság Hírei XLIII. Évf. 2022. 1. sz. 47-50. p.

Összeállította: Nagy Éva

KONRÁDNÉ KUN ERIKA

(Ózd, 1970. február 22. –

**Nyíregyháza, 2022. szeptember 6.)
zongoratanár, kamaraművész**

Ózdon született, amikor öt éves lett, a család abban az időszakban költözött Nyíregyházára. Ebben a városban végezte el általános iskolai tanulmányait. Az első évfolyam befejezése után az énektanára javaslatára íraták be a szülei a Nyíregyházi Állami Zeneiskolába, ahol az első tanévben szolfézs előképző osztályt végzett, majd rá egy évre kezdte el a zongora hangszerrel való ismerkedést, tanulást. Annyira ügyes tanuló volt, hogy tanára a következő évben indította az országos zeneiskolai zongoraverseny válogatóján, ahonnan sikeresen továbbjutott az országos fordulóra. Kitartó szorgalma tanárát meggyőzte, így a következő országos megmérettetésen is indította, amelynek döntőjében Erika különdíjat kapott egy Debussy mű előadásáért. Elmondása szerint ekkor döntött úgy végérvényesen, hogy tanulmányait zenei pályán akarja folytatni. Sokat köszönhetett zeneiskolai tanárának, Fesztory Ágnesnek, akitől mind technikailag, mind zeneileg magas szintű képzést kapott, s akinek segítségére bármikor számíthatott.

Mindössze 14 éves volt, amikor édesanyját elveszítette. Ez a fájdalom, az édes szülő hiánya nagy törést okozott a lelkében. Ezért is volt jó számára a hangszeren való játék, hiszen segítette neki kifejezni a legbensőbb érzéseit.

Debrecenben folytatta tanulmányait, a középiskolás és főiskolai évei a szomszédos megyébe vitték. A Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában Dr. Siposné Szendery Ágnes tanítványa lett, majd a Zeneművészeti Főiskolán Pless Attila növendéke. A debreceni tanulóévek alatt ismerkedett meg a kamarazene, az együtt muzsikálás lehetőségeivel, szépségével. Kiváló zenész szakemberek adták át számára a tudást, akiktől élmény volt tanulnia. 1993-ban végzett a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Debreceni Konzervatóriumában, ahol zongoratanár és kamaraművész diplomát kapott.

Ugyanebben az évben pályázta meg élete első munkahelyét, így 1993. szeptember 1-től visszakérült a már jól ismert környezetbe a Nyíregyházi Állami Zeneiskolába, immáron zongoratanárként és korrepetitorként. Mindkét munka fontos volt számára élete végéig. Friss diplomásként kísérte a Vasvári Pál Gimnázium énekkarát, és a nyíregyházi Zeneművészeti Szakközépiskolában a hegedű, valamint a mély rezes tanszak korrepetitora volt, így alap- és középfokon is bővíteni tudta repertoárját, szinten tarthatta technikai tudását. 1994. szeptember 3-án kötött házasságot Konrád Attilával. Két gyönyörű gyermekük született, 1999-ben Kíra, 2002-ben pedig Attila. Gyermekei több éven át a zeneiskola növendékei voltak. Attila kitűnő gitáros, Kíra kiemelten tehetséges zongorista és fuvolista tanuló volt, ennek ellenére egyikük sem a zenei pályát választotta. Kíra többször lépett föl együtt édesanyjával hangversenyen és versenyeken is, hiszen anyukája a hegedű és fuvola tanszak tanulóit kísérte zongorán. Erika számos alkalommal volt pódiumszereplő, ugyanis a korrepetitori munka mellett a tanári koncertek alkalmával is lelkesen közreműködött.

Szélesítette metodikai tudását, továbbképzésekbe kapcsolódott be, elsősorban zongora módszertani képzésekbe, de érdekelte a tehetséggondozás, tehetségfejlesztés témakör és előszeretettel bővítette informatikai ismereteit is.

Tehetséges tanítványait versenyekre vitte. A budapesti Országos Ferenczy György Zongoraversenyen 2009-ben és 2011-ben III. díjjal tért haza egy növendéke. A nyíregyházi Országos Zeneiskolai Zongoraversenyen 2010-ben

az értékelő bizottság ugyanezen tanuló-ját különdíjban részesítette. A 2009-es Ferenczy megmérettetésen egy másik ügyes diákjának a produkciója különdíjat érdemelt. Tanítványai megyei versenyeken is eredményesen szerepeltek, ezen kívül a Kodály Zoltán Általános Iskola hangszeres gálahangversenyein több alkalommal értek el helyezést.

Mint korrepetitor több megyei, országos, valamint nemzetközi versenyen vett részt sikerrel a kollégáinak a növendékeit kísérve. Járt Máramaroszi-eten és Dunaszerdahelyen képviselve intézményét.

2019-ben minősült, 2020. január 1-től lépett Pedagógus II. fokozatba. A Kodolányi János Egyetem Közoktatási vezető és pedagógus-szakvizsga szakirányú továbbképzési szakán tanulmányi kötelezettségének eleget tett és szakvizsgázott pedagógus, közoktatási vezető szakképzettséget szerzett 2022. január 21-én. A szakvizsga megszerzésével alapot biztosított magának, hogy mesterpedagógussá válhasson.

A pedagógus pályát az anyasághoz hasonlította. Azt vallotta, hogy folyamatos tapasztalás, figyelem, együttérzés, megértés, gondoskodás, együttgondolkodás, szeretetteljes odafigyelés és nevelés szükséges hozzá, mind ezeknek együtt pozitív irányba kell mutatnia. A tanításban mindig egyénre szabottan, a gyermekek számára a legmegfelelőbb módszert megtalálva igyekezett a tudását átadni.

Komolyan vette a hivatását. A tanítás, a tanítványai, a gyermekei, és a családja töltötte ki életét.

Az intézményében lelkesen volt részese eseményeknek, szívesen bekapcsolódott szervezési feladatokba, vállalásait kiemelkedő lelkiismeretességgel látta el.

Valamennyi növendékével, a volt tanulóival is nagyon jó kapcsolatot ápolt, akik a tanóránkon kívül is szívesen keresték társaságát, és nem csak a zene, hanem más területeket érintve is kíváncsiak voltak a véleményére. Erika célja mindig és mindenekelőtt az volt, hogy tanítványai zeneszerető, hangversenylátogató felnőttekké váljanak. Hitte, hogy a zene által, mint zenepedagógus a gyerekek teljes személyiségét formálni tudja.

Mint zenész, szívesen játszotta Debussy és Mozart darabjait. Főleg azok a

művek álltak hozzá közel, amelyekben a hangszínekkel lehet foglalkozni. Ezek az impresszionista zenében vannak jelen, de a romantikus hangulatú előadói darabokat is szerette. Művészeti tevékenységével tanítványainak példát mutatott, gyakorlásra ösztönözte őket.

Napi feladatainak és szeretett munkája elvégzésében súlyos betegsége akadályozta meg. Kőkemény akaratával, családja és barátai segítségével, különböző kezelésekkkel sikerült megerősödni. A Vikár Sándor Zeneiskola nevelőtestülete, vezetősége és a tanulói nagy öröme a 2021/2022-es tanévben visszatért dolgozni. Megadatott neki, hogy végig tudja vinni az egész tanévet.

Családja és barátnője körében hunyt el. 2022. szeptember 16-án, Nyíregyházán helyezték örök nyugalomra.

Fesztóry Ágnes zongoratanárnő így emlékszik volt tanítványára: „Halk szavú, csendes, aranyos, szorgalmas, tünevény kislány volt.”

Laskay Edit gyermekkori barátnő, pályatárs emlékezése: „Erikát gyerekkorom óta ismertem, hiszen a zeneiskolába ugyanahhoz a zongoratanárhoz jártunk. Végtelenül kedves személyisége és jósága mindenkit elvarázsolt. A zenei tanulmányait egészen a diplomáig követhettem. Mindvégig a kitartó szorgalom, alázat és a tanulás iránti vágy jellemezte. Határtalan jóindulattal és segítőkészen állt mindenki rendelkezésére. Egyszerűen jó volt a közelében lenni. Nyugalmat és harmóniát sugárzott a személyisége. Most ambivalens érzések kavarnak bennem. Felfoghatatlan a hiánya, viszont ha Rá gondolok, számomra még mindig jelen van. Mosolyog a lelkem, mert kizárólag pozitív élmények és emlékek élnek bennem Erikáról.”

Dénesi Csaba iskolatárs és kamarazene partner a következő gondolatkat fogalmazta meg Erikáról:

„Majd 40 éves ismeretségünk alatt soha sem fordult elő köztünk, hogy részéről bármi negatívát, frusztrálót vagy türelmetlenséget, rossz szót vagy flegmaságot, vagy bármi hasonló hangulatot kaptam volna. Egy milligramm bántó mozdulata sem volt felém. Ez akkor is így volt mikor együtt zenéltünk és akkor is mikor a világ dolgairól beszélgettünk. Ha felhívta valamire a figyelmem vagy újragondolásra kért, azt a legnagyobb szeretettel átítatva közölte. Nekem áldás volt az Ő lélektana.”

Barátnője, kolléganője Subertné Palkó Mariann emléksorai:

„Nem tudok múlt időben írni Róla, nem is akarok. Itt van velem az iskolában, indulok Hozzá, amikor megérek, keresem az autóját a parkolóban. Amikor választom a darabokat a hangversenyünkre, bennem él, ahogy kísérni fog. Mondom a növendékeimnek „megyünk Erika nénihez próbálni”. Ilyen alkalmakkor csak néznek rám és nem szólnak semmit. Egyik kedvenc műve Karai József Dal anyámnak című szerzeménye, ami a májusban megrendezésre kerülő hangversenyem záró számaként fog felcsendülni. Az a kis görbe ujj! Amikor kérdezem tőle, hogy „melyik ütemtől?” már tudja, hogy mire megy ki a játék: közösen nevetünk a mutatóujján, aminek az utolsó ujjpercén van egy görbület.

Azt gondolom, mi lassan kerültünk ilyen mély barátságba. Egyszerre vártunk kisbabát: Ő a második gyermeküket, én az elsőt. Abban az időben néha véletlenül összefutottunk, de csak, mint kollégák ismertük egymást. Kapcsolatunkat a munkánk fűzte egyre szorosabbra, mivel egy idő után ő lett a „színpadi” segítségem, a fuvolistáim zongorakísérője.

Látom, ahogy itt ül a termemben a tükör előtt, az ölébe teszi a táskáját, félig a válláról lecsúsztatva és érdeklődve figyel, amit mondok. Mindig érdeklődve figyel, amit mondok. Mindig figyel arra, amit mondok vagy kérek, vagy amiben a segítségét kérem. Érzem, hogy fontos vagyok neki és ő is fontos nekem. Azzal a végtelen nyugalommal és megértéssel fordul hozzám is, mint a növendékeimhez, a saját növendékeihez.

Alkalmazkodik, segít, terel. A háttérben van, stabil támaszt biztosít. Nem panaszkodik és ritkán kér. Inkább mindig az a fontos, hogy másnak hogy lenne jó, mert neki bárhogy jó. És ez tényleg így van. Olyan fegyelmezett és példamutató személyiség, akitől sokat tanultam és tanulok a mai napig.”

Az alábbi nekrológ Szabó Tünde Júlia intézményvezető-helyettes visszaemlékezése a Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú Művészeti Iskola nevelőtestülete és alkalmazotti közössége nevében. Az írás az intézmény közösségi online felületein jelent meg, majd a helyi sajtóban is.

„Mély megrendüléssel tudatjuk, hogy méltósággal viselt, súlyos betegség után elhunyt szeretett kolléganőnk, Konrádné Kun Erika.

Erika a Nyíregyházi Zeneiskola egykori tanulója volt, majd debreceni diák lett, ott végezte el a zeneművészeti szakközépiskolát és a főiskolát. Kiemelkedően szorgalmas tanuló volt, emellett szerény, amely kivételes tulajdonsága egész életén át végigkísérte. Szívesen kamarazenélt, tanáraival és osztálytársaival, főiskolás diáktársaival harmonikus légkört alakított ki.

Tanulmányai után 1993-ban az alma máterében helyezkedett el, ahol soha el nem fogyó lendülettel, kitartással és odaadással dolgozott. Tanítványait versenyekre készítette fel, több évtizeden keresztül precíz, példamutató korrepetitori tevékenységet végzett, a kísért tanszakok tanulóival és tanáraival szeretetteljes szakmai kapcsolatban volt. Tapasztalatait és tudását megosztotta a kollégáival, okos, megfontolt tanácsaival hozzájárult szakmai fejlődésükhöz.

Részt vett Nyíregyháza kulturális életében. Szívügye volt az országos zongoraverseny, amelynek szervezésébe, előkészítésébe kérés nélkül bekapcsolódott, ötletelt, ellenőrző munkát végzett. Adminisztratív precizitása példaértékű volt.

Velünk volt, mellettünk volt, a gyerekekért élt. Mindenkihez volt egy mosolya, kedves mondata. Nem hívalkodott, nem kérkedett. Amit ígért, mindig betartotta. Számíthattunk rá. Elkötelezettsége mindannyiunk számára erőt és hitet adott. Folyamatosan képezte magát, céljai voltak. Hihetetlen akaraterővel és hittel végezte el feladatait. Kiemelten fontos volt számára a család, a minőségi szabadidő, de mindezt úgy alakította, hogy a munkájában ne legyen elmaradása. Betegsége megacélozta, bizott, akart, mindent megtett a gyógyulásért. A nehéz időszakban is vele maradt óriási akaraterője.

Hatalmas ürt hagy maga után a Vikár Sándor Zeneiskolában, kollégái, munkatársai, tanítványai lelkében. Mérhetetlen fájdalommal és mélységes gyásszal gondolunk rá, de kedves lénye, hangja, odaadása, szeretete örökkön elkísér Mindannyiunkat, velünk marad. Reméljük, hogy szeretett hangszere, a zongora most is mellette van. Pihenj, drága Erika!”

Összeállította: Szabó Tünde Júlia

KÖNYVAJÁNLÓ

**Magyar Simplicissimus
avagy egy német trombitás kalandjai
a XVII. századi Magyarországon**

Egy méltatlanul keveset említett, majdhogynem elfeledett regényre szeretném ráirányítani a figyelmet, amely 1683-ban íródott és 1956-ban majd 1998-ban jelent meg magyarul, Varjú Elemér fordításában. Daniel Speer: A Magyar Simplicissimus.

Daniel Speer a barokk kor egyik jelentős alkotója volt, aki sokat utazott a török kori Magyarországon és meghitt, bensőséges viszonyba került a magyar földdel és a magyar néppel. Ezt bizonyítják a magyar népszokásokról, magyar társadalmi és zenei életről, valamint a végvári világról szerzett tapasztalatai és élményei. 1683-ban megírta önéletrajzi ihletésű regényét, pikareszkjét a Magyar Simplicissimusról (Ungarischer oder Dacianischer Simplicissimus), aki egy zenész kalandor, életművész. A regény által képet kapunk a XVI-XVII. századi Magyarországról, mely igazi barokk világképet tükröz: a népi hiedelmek, hagyományok, a boszorkányság és az irracionális csodák sem hiányoznak belőle. Az elbeszélés 1648 körül kezdődik és 1660 táján fejeződik be, II. Rákóczi György halálának évében, mikor is bekövetkezik Erdély katasztrófája.

Regényünk hőse kalandorként sodródik Magyarországra, a Felvidékre. A sziléziai Boroszlóban korán árvaságra jut és szigorú rokonaihoz kerül, ahonnan csínytevéséi, valamint a kegyetlen bánásmód miatt sodródik a kalandok országújtára. Gyermekkorát tolvajlások, apró gázságok, módfelett való éhezés, verések tarkítják, rokonai halála után árvaházba jut. De a mi Simplicissimusunkban erős az akarat, nem akar megfenekleni városának sekélyes életében. Egy lengyel nemes mellé szegődik, írnoka lesz és ura jóvoltából nemcsak továbbképezheti magát, hanem egyre gálásabb kalandokba keveredik. A kalandok azonban kezdenek mind kellemetlenebbek lenni és amint már szokásos, ajánlatos újabb ország után néznie. Ez az új ország Magyarország.

19 éves korában indul vándorújtára Felső-Magyarországra. Trombitás akar lenni, ezért a Sáros megyei Kisszeben városának trombitását felkeresvén elszegődik tanulóinasnak. Másfél év múlva azonban meghalt mestere, de a halálos ágyán elengedi Simplicissimus hátralévő tanulóidejét, művésztársai nagy bosszúságára. Ezután lép be Rákóczi gróf eperjesi seregébe és mint hadi trombitás bekapcsolódik a török elleni hadakozásba. Nagy kedvvel szolgál, ám török fogásba esik, ami derékba töri katonai pályáját. Szabadulása után Bocskai István, Zemplén megye főispánja fogadja fel, majd egy moldvai vajda szolgálatába áll.

Simplicissimus elsősorban zenész, aki azért is érkezett a Felvidékre, hogy bevezessék a fúvós hangszer rejtelmébe. Történeteit átszövi a zene: toronymesterhez szegődik inasnak a szabad királyi városokba, hadizenész lesz belőle II. Rákóczi György seregében, valamint Bocskai István főúr és Barcsay Ákos fejedelemjelölt szolgálatába lépve némi betekintést nyújt a főúri rezidenciák életébe. Hősünk már nem csak a kalandok elveszejtő árában úszik, bár épp elég hanyattatáson megy keresztül, hanem ugyanakkor éles szemű, kissé ironikus megfigyelő is, miközben néprajzi, tájrajzi s művelődéstörténeti vázlatokat is készítene, politikai megfigyeléseit is jegyezgetné.

A mű egy évvel az első kiadása után újra megjelent, de ezután már nem kapott annyi figyelmet a nyugati irodalmi életben. Ennek egyik oka az volt, hogy a török vész elmúltával a magyarországi események már nem voltak olyan érdekesek a nyugati polgárok számára, a másik oka pedig az, hogy az új, felvilágosodott zenei ízlés elzárkózott a népies hangtól. A feledés homályába azért nem merült, hiszen a szakirodalomban, útleírásokban a mai napig hivatkoznak rá. 1941-ben meghihlette Will-Erich Peuckert is, aki szabadabb szellemben ugyan, de feldolgozta a regényt, valamint Jókai Mór Szép Mikhálja is a Magyar Simplicissimust takarja.

Hogy a mai napig nem veszett ki a köztudatból, ékezen bizonyítja, hogy 2012-ben alakult egy kiváló magyar zenei együttesünk, a *Simplicissimus Ensemble*, melynek repertoárján XVII-XVIII. századi kompozíciók szerepelnek. A korból hangszereken játszó formáció Daniel Speer és az ő Simplicissimusa előtt tiszteleg a névválasztással, egy-egy előadásuk nem más, mint korok, stílusrétegek, különböző nemzetek közötti nagy utazás. Városunk grafikusművész tanárát, Szepessy Bélát is meghihlette a regény, hiszen 12 nagyméretű grafikát készített a regényben szereplő városokról a gyönyörű korabeli leírások alapján, majd sorra járta a megrajzolt városokat. Kiállítása 2022-ben nyílt meg a Pál Gyula teremben.

Olajosné Lahocsinszky Ágnes
zeneismeret-, furulyatanár

BESZÁMOLÓK

Fuvolakurzus

2023. február 22-én vettünk részt tanítványaimmal Simon Dávid és Köcsky Balázs mesterkurzusán a Nyíregyházi Művészeti Szakgimnáziumban. Az esemény tanár és diák számára egyaránt élményeket és tanulságokat tartogatott. (Kassai Judit)

Potoczky Gréta: „Február 22-én részt vettem Simon Dávid és Köcsky Balázs mesterkurzusán Kassai Judit tanárnő jóvoltából és kíséretében. Sajnos csak a délutáni programon voltam jelen, de nagyon jól éreztem magam. Köcsky Balázs először meghallgatta a darabomat, majd elmondta a véleményét és megkezdődött a közös munka. Megmutatta a javaslatait, majd én is kipróbáltam őket. Sok hasznos tanáccsal lettem gazdagabb. Miután vége volt a rövid órának, Simon Dávid tanítását láthattuk. Egy kis pihenő után zárásként a nagyobbak és Köcsky Balázs adtak egy elképesztő koncertet. Ezen a délutánon sokat tanultam, többek között, hogy közönség előtt is merjem átadni magamat a darabnak. Judit tanárnő tanácsai és a mesterkurzuson hallottak nagyon sokat segítenek a darabom előadásában.”

Molnár Dorka: „Én nagyon élveztem a mesterkurzust. Az elsőt csak közönségként vettem részt, de nagyon felkeltette az érdeklődésemet. Kissé féltem, hogy egy fuvolaművész előtt kell majd játszanom, de végül a félelmem alaptalannak bizonyult. Én Köcsky Balázs bácsitól kaptam építő jellegű kritikát és dicséretet. Judit néni jelenléte is sokat segített, hogy ne izguljak nagyon. Előtte kissé ideges voltam, de utána már minden rendben volt. Nagyon hasznos volt számomra, és nagyon büszkévé tettek a dicséretek. Rendkívül nagy élmény volt, nem érdemes kihagyni egy ilyen programot, mert kifejezetten hasznos, tanulságos, és élvezetes!”

Deák Dorina: „Nagy örömmel fogadtam, hogy meghívást kaptam erre a Mesterkurzusra tanáromtól, Kassai Judittól. A kurzus színvonalas volt, rövid megnyitó után kezdődött a munka. Figyelmesen hallgattam társaimat, utána pedig az értékelést, amit a két művész mondott el nekik, hogy mire figyeljenek oda a jövőben. Számomra is tanulságos volt, hogy az elkövetkező időben mit hogyan csináljak, mivel ezzel szeretnék továbbtanulni. Eddig is sokat köszönhettem tanáromnak és ezután is megfogadom tanácsait.”

A csoportképen: Molnár Dorka, Deák Dorina, Köcsky Balázs, Kovács Eszter, Potoczky Gréta

A vokális tanszak Szegeden

2023. március 3-4-én a vokális tanszak három tanára és néhány növendéke a szegedi Premier Művészeti Szakgimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola által rendezett Premier Művészeti- Jövő Muzsikusi című versenyen vettek részt. A versenyt szólóének és szólógitár kategóriákban, két-két korcsoportban hirdették meg.

Számunkra a döntő helyszínére kb. 4-5 órás vonatút vezetett. Ez idő alatt nagyon hamar összehangolódott a csapatunk, ezért szinte senkinek sem tűnt fel ez a hosszú út. A szegedi vasútállomástól 15 perc sétával meg is érkeztünk a szállásra. A panzió szobái nagyon kényelmesek, a konyhája pedig eléggé otthonos volt. A tulajdonos igazán kedves és segítőkész volt velünk. A szobák elfoglalása után a következő utunk a Premier Művészeti Szakgimnáziumba, a verseny helyszínére vezetett. Ezt követően városnézéssel egybekötött vacsora várt ránk. A séta során a Szegedi Dómot és az előtte álló teret is láthattuk, majd vacsora után egy cukrászdába is betértünk. Egy pihentető éjszaka után már másnap reggel lázasan ment a készülődés. Egy finom reggeli után hamar elhagytuk a szállást is, és elindultunk az előző nap már felfedezett helyszínre, ahol a szervezők az utolsó simításokat végezték. A döntőben korcsoportonként 20 ember mérhette össze tehetségét pop-rock-jazz műfajokban. A

Sipos Anna

Juhász Flóra

Puskás Jázmin

döntőbe jutott versenyzőktől egyaránt csendültek fel magyar és angol slágerek. A zsűrinek roppant nehéz dolga volt, hiszen minden versenyző tudásának a legjavát nyújtotta. A megmérettetés után, még a vonat indulása előtt akadt egy kis időnk, amit szabadon tölthettünk el, így ebédeltünk egy jót. Ezután csipkedtük magunkat, de végül elértük a vonatot. A hazafele vezető út is túlonként izgalommal teli volt, hiszen mindenki az eredményhirdetés pillanatát várta. Végül eljött az idő, és ezután nagy boldogságban folytathattuk tovább az utunkat, hiszen a három továbbjutó versenyzőnk (Juhász Flóra, tanára Potornainé Telenkó Tünde; Puskás Jázmin, tanára Fekete Katalin és Sipos Anna, tanára Kazár Ticiána) közül Juhász Flóra III., míg Sipos Anna II. helyezést ért el, és mellette Puskás Jázmin is kiemelkedően jó teljesítményt nyújtott. A sok izgalomtól kimerülve, fáradtan érkeztünk haza, de végezetül kijelenthetem, hogy rendkívül jó hangulatú, emlékezetes utazást és eredményes versenyt tudhatunk magunk mögött.

Bogár Kinga
a vokális tanszak tanulója

Vendégségben Németországban

Czuczor Lilla a Vikár Sándor Zeneiskola furulya tanszacos tanulójaként hatalmas örömben részesültem, amikor három diáktársammal (Simon Janka, Bacsik Gabriella Alma, Kertész Barnabás) és kísérő tanárainkkal (Tamás Attila - intézményvezető, Nagyné Ligeti Edit - nyugdíjas hegedű tanár, Horányi Tamás - zongoratanár) közösen Nyíregyháza testvérvárosában, a németországi Iserlohnban tölthettem néhány napot május 5-8-ig.

Repülők Dortmund városában landolt, ahol már szívélyesen fogadott bennünket a testvérváros zeneiskolájának vezetője Paul Breidenstein és szállított minket Iserlohnba, ahol elfoglaltuk szállásunkat. Látogatásunk alkalmával igazi megtiszteltetés volt számunkra, hogy színpadra állhattunk és megmutathattuk hangszeres tudásunkat. Koncertet adtunk Iserlohn város sétalutcájában a református templomban és a városi Parkszínházban tartott zeneiskolai koncerten. Ezen a zenés esten nem csak önállóan, de a német diákokkal közös produkcióban is szerepelhettünk, ami számomra feledhetetlen élményt nyújtott és az esemény fénypontja volt. Nagyon jó érzéssel töltött el mindnyájunkat, hogy milyen hatalmas sikerrel fogadták az előadásunkat és milyen kitörő örömmel, tapsal jutalmazták műsorunkat.

A színpadi élményeken túl számos programon vehettünk részt. Sétálhattunk a Seilersee-tó partján, részt vehettünk egy városnéző kerékpártúrán, körbejárhattunk egy csodálatos állatkertet, de ellátogattunk különféle kiállításokra is. Az egyik látogatás során lehetőségünk volt rovarlisztből készült édességeket enni és kissé bizar, de maradandó élmény volt sült szöcskét kóstolni.

A tartalmas és élményekkel teli négy nap után izgalommal vártuk a hazaindulást, amikor kiderült, hogy törölték a Magyarországra induló járatot, így a következő járat indulásáig még további két napig élvezhettük a németek vendégszeretétét.

Azt gondolom, hogy nemcsak a magam nevében, de társaim nevében is mondhatom, hogy igazán csodálatos élményben volt részünk. Bízom benne, hogy tanáraink meglegedésére méltán képviseltük iskolánkat, s vittük jó hírnevünket. Köszönet illeti felkészítő tanárainkat Purné Orha Andreát és Soltész-Jakimcsuk Ildikót, akiknek segítségével ilyen színvonalas műsorral tudtuk elkápráztatni a német diáktársakat és a koncerten résztvevő vendégeket. Mindannyian hálával tartozunk és köszönjük ezt a feledhetetlen néhány napot, és hogy minket ért ez az igazán megtisztelő feladat, hogy a Vikár Sándor Zeneiskolát képviselve részt vehettünk az utazáson.

Czuczor Lilla
furulya szakos tanuló

Újra Egerben – egy verseny margójára

Öt év kihagyás után újra megrendezésre került Egerben a IV. Eszterházy Kamaraéneklési Verseny, ahol három produkció képviselte magát intézményünkben. Potornai Kamilla és Halkó Dalma, felkészítőjük Potornainé Telenkó Tünde, Szabó Panna Eszter és Puskás Jázmin, felkészítőjük Fekete Katalin, Parádi Lenke és Tóth Petra, felkészítőjük Kazár Ticiána. Zongorán kísért Bíró Csóka Beáta, fuvolán közreműködött Monostory Lelle, Kassai Judit tanárnő növendéke.

Nem beszámolót szeretnék írni a versenyről – bár friss az élmény és kétnapos esemény lévén bőven volna téma –, hanem inkább azokat a gondolatokat papírra vetni, amelyek elgondolkoztattak a szakmai találkozó, pontosabban megmérettetés kapcsán.

Egy nagyon hosszú felkészülési folyamaton vagyunk túl, ami talán mondhatni speciális, mivel az idén nem oktattunk

kamaraóra keretében, így kissé rendhagyónak számított az, hogy két növendékünket összekapcsoltuk egy közös cél érdekében.

Mennyi minden van az előadásra szánt három dalmű mögött? Sok sms, viber, messenger üzenet, hogy összelogisztikázzuk a közös órákat és a korrepetíciót. A dalokat úgy kell kiválasztani, hogy egyrészt megfeleljen a zsűri, másrészt a növendékek szájízének, de közben színes legyen, izgalmas és inspiráló. A sok gyakorlás. Talán ez a legnyilvánvalóbb, hiszen amúgy is tanulnánk, de most minden apró mozzanatot ki kell dolgozni.

Tulajdonképpen minden pillanat be van állítva, minden eshetőségre fel vagyunk készülve, lehet, hogy visszafelé is el tudnánk énekelni a dalokat. Mindezt egyszer alig néhány percben kell megmutatni. Rettentően nehéz.

Kellett ez nekünk? Most jó, ha elindulunk, vagy majd jövőre? A kollégám szerint nem biztos, hogy ezt a nehéz darabot kellett volna választani. Lehet, hogy túl merész vagyok, hogy így „beletenyelereltem”. Vagy épp ellenkezőleg: elég lesz ez oda? De a kevesebb több. Na, majd meglátjuk!

Ott vagyunk. Vannak ismerősök. Régről emlékszem rájuk, ők nagyon jók. De szép a ruhája! Meglessük ki mit csinál a kulisszák mögött, hogy skáláz, hogy próbál.

„Tanárnő melyik ruhát vegyem fel?” Ez a kérdés gyakorlatilag az első a leány énekes tanítványok esetében. Amikor nem tudják pontosan mikor és milyen rendezvény lesz, ők már ezt kérdezik. Szerencsére jó az outfit, ezek a gyerekek mennyire szépek, fiatalok, frissek, tehetségesek!

Hátradőlök és gyönyörködöm bennük, közben magamat veregetem hátba gondolatban, mert tényleg nem semmi, hogy itt vagyunk, és méltón képviseljük a városunkat, az iskolánkat.

Jó ez a sorrend? Nem vagyunk túl hátul vagy elől? Lehet, hogy emlékezni sem fognak ránk. Na de kéremszépen a zsűri pontosan tudja a dolgát, és szerencsére pártatlan. A tehetség akárhanyadik helyen áll, úgylis kiragogy a többiből.

Milyen jól van megszervezve ez a verseny! Sajnos rossz az időjárás, és a szálláson is lehetett volna melegebb, de milyen fontos, hogy ki tudták gazdálkodni, mert ha ez nem lenne, nem tudnánk hol megmértetést találni. Kell ez, mint egy falat kenyér. Mindenki olyan kedves, jövőnk legközelebb is.

Most menjünk a zsűrihez szakmai véleményt kérni? Vagy ne menjünk, mert jobb annak, aki tudatlan? Nem is tudom. A kolléganőm már ott is van a sorban. Na jó, én is odamegyek. Szuper véleményt kaptunk, egy kottával és egy eddig ismeretlen darabbal lettünk gazdagabbak. Jó érzés, hogy megdicsérték bennünket.

Mindenki arany, bravó kollégák, bravó gyerekek! Hazaértünk boldogan. Bármikor bevállalnánk egy ilyen újra, mert máris hiányzik a kis csapat és Eger. Tényleg vége? Hiányozni fog. Hiányozni fogtok lányok! Hiányozni fog a boldog mosoly, az elégedettség, a gratulációk, a közösen megélt pillanatok. Nagyon várom a következőt!

Le a kalappal előttetek kedves énekes brigád! Három arany! Büszke vagyok rátok, ránk! Eger! Két év múlva jövőnk.

Kazár Ticiána
énekművész-tanár, vokális tanszakvezető,
intézményvezető-helyettes

Operakaland

Tíz éve indult el ez a közművelődési-közoktatási kezdeményezés azért, hogy az ország diákjainak körében népszerűsítse az opera műfaját. Intézményünkben több alkalommal vittünk tanulói csoportot ezekre a szervezett előadásokra. Amikor híret vettük, hogy két év kihagyás után újra indul a kalandozás, napokon belül összeverbuvalódott a csaknem 37 tanulóból és négy tanárból álló csapat. A korábbiaktól eltérően, idén operaelőadás mellett múzeumlátogatás is szerepelt programunkban. 2022. október 18-án, percre pontosan összeállított útitervvel szálltunk vonatra. Akkor még nem gondoltuk, hogy ez a nap nem csak operakalandot rejteget számunkra.

A háromórás vonatút nagy részét már megtettük, folyt a társalgás, fogytak a rágcskák. A „kertek alatt” jártunk, amikor megállt a vonat és közölték, hogy gázolás miatt Monor és Pilis között szünetel a vasúti forgalom. Reméltük, hogy a veszteglés nem tart sokáig, de nyilvánvaló volt, hogy a déli múzeumlátogatásnak búcsút inthetünk. Majdnem egy óra várakozás után, a vasúti töltésen átkelve szálltunk fel egy másik szerelvényre, ami Pilisig vitte az utasokat. Sokan ekkor élték át életük első emeletes vonatozását. A csoport kísérőtanárai – Kazár Ticiána, Kádárné Bedő Adrienne, Császárné Tanaka Ayako és Fekete Katalin – kisebb-nagyobb csoportokban terelgettük a gyerekeket, akik példamutatóan vették a váratlan akadályt. Mivel Pilisen a vonatpótló buszok egyikére sem fértünk fel, egy újabb órácskára az ottani állomáson ragadtunk. A bágyadt

őszi napsütésben a peronon állva, ülve deleltünk és vártuk be a zónázó vonatot, ami végre Budapestig vitt bennünket. Közben az előadás kezdete is vészesen közeledett, így jól jött Kata lányom helyismerete, amivel az aluljárók útvesztőjében elirányított bennünket Kőbánya felé. Egy félórás villamosút után érkezünk meg az Operakaland helyszínére, az Eiffel Műhelyházba.

Ez a történelmi időkből, 1886-ban épült, európai viszonylatban is ritkaságnak számító járműjavító csarnokrendszer, évekig tartó átalakításon esett át és lett az Opera új művészeti központja. A járványveszély elmúltával 2022 őszén nyitotta meg kapuit az ország zene és művészetek iránt érdeklődő fiataljai előtt. A „Beavató opera – előadások” műsorán Purcell: Dido és Aeneas című operája három felvonásban, egy részben, angol nyelven, magyar és angol felirattal szerepelt. Barta Dóra, az előadás rendezője ezekkel a gondolatokkal ismertette a művet: „Régóta tudja az emberiség, hogy ha valamibe bele lehet halni, akkor a Szerelem mindenképpen az. Ha boldog, ha nem, ha viszonzott,

ha viszonzatlan, egy valami biztos: vérre megy. A Karthágó királynője és a trójai hős között szövődő és tragikus véget érő szerelmi románc Vergilius segítségével lett az egyetemes kultúrhistoria egyik alaptörténete, de a harmincéves Henry Purcell volt az, aki zenéjével a csillagok közé röptette hőseit, ahol immár három és fél évszázada ragyognak soha el nem halványuló fénnel.” Ezt követően megelenedett a történet.

Helyeinkről jó rálátás nyílt a zenekari árokra, így nemcsak hallottuk, de láttuk is a hangszeres művészeket, akik az Operaház énekeseivel, énekkarával és a Táncművészeti Egyetem hallgatóival élénk varázsolták ezt a remekművet. A modern rendezés, mai jelmezek, jelzésértékű díszletek, fény- és hangeffektek elnyerték tanulóink tetszését.

Visszaértünk a Nyugati Pályaudvarhoz, ahol egy nagyon rövid időre – nagyon nagy bátorság volt a részünkről – szabad programot hirdettünk, mert minden diákunkat nagyon csábította a közeli bevásárlóközpont. Repültek a percek és tudva, hogy a „vonat nem vár”, megvolt a stratégiánk, hogyan

gyorsíthatjuk meg a dolgokat. Mint egy akadályversenyen, striguláztuk a „befutókat”, a csarnokon át a vágányokig, majd a vonaton a helyükre irányítottuk a gyerekeket. A nap számos eseményét felidézve fogyasztottuk el maradék útravalóinkat. Jó volt megtapasztalni, hogy bár a délelőtti sajnálatos esemény megbolygatta a programunkat, de nem szegte kedvünket. A csapat összetartásának és türelmének köszönhetően, sikerült szép zenei élményekkel és tapasztalatokkal gazdagodva hazaérnünk, erről az emlékezetes, többszörösen kalandos útról.

Fekete Katalin
énekművész-tanár

A VIKÁR FAGOTTOSAI KORTÁRS ZENEI FESZTIVÁLOKON

Azt leszögezhetjük, kortárs zenei művet hallgatni, játszani néha bizony mumus egy zeneiskolás növendéknek. Azonban, ha egy zeneszerző ízig-vérig szereti a hivatását és kiváló pedagógus is, akkor biztos, hogy olyan mű kerül ki tollából, amit a zenét tanuló gyermek szívesen befogad.

Három ügyes fagottos növendékemmel a 2022/2023-as tanévben nagy fába vágtuk fejszénket: kortárs zeneszerzőtől kértünk és kaptunk zeneművet. Kerek Gábor Közeledő a fagott minden lehetőségét kihasználva írta meg kamarazenejét számunkra, figyelembe véve növendékeim technikai tudását és korosztályát, fejlesztő jelleggel. Játékosan tanító a négy karakteres trió, ami kiválóan fejlesztette növendékeim belső hallását, ritmusérzékét és a sok tercmenet a tiszta intonációra ösztönözte a kezdő fagott játékost. Régebbi zeneszerzőkhöz illeszkedő a zenemű, de játékosággal átszőve. A lassú tétel pedig a népdalokon nevelkedett ifjúság szívéhez

igyekszik közel férközni, megszeretettve ezzel a modernebb hangzást, ami igényességre is nevel. A kezdeti nehézségek ellenére növendékeim befogadták az új hangzsvilágot, technikailag óriásit fejlődtek, mert a darab gyakoroltatott és kis baráti közösséget is kovácsolt. Motiváló erő volt az októberi II. Magyar Kortárs Kamarazenei Fesztiválra (a budapesti Tóth Aladár Zeneiskola szervezésében) és az áprilisi, Kiskunfélegyházán a Balázs Árpád Alapfokú Művészeti Iskola által megrendezett, IV. Országos Magyar Zeneszerzők vokális és hangszeres műveire meghirdetett versenyekre

való felkészülés. Nagy élmény volt a növendékeimnek, az őket kísérő szüleiknek és nekem is látni, hallani a sok ügyes, kortárs zenét kedvelő fiatal. Októberben ezüst minősítést kapott a fagott trió, áprilisban pedig III. helyezést lett.

Köszönet és hála a kedves zeneszerzőknek, hogy műve megtanulása ennyi élményhez juttatott minket és hogy megtehettük általa első lépéseinket a kortárs zene befogadására.

Szeretettel a fagott teremből Vatainé Facsar Veronika és növendékei: Uray Lili Izabella, Györe Janka Dorottya és Pintér Léna

A ZENE TERÁPIA?

Intézményünk hitvallása: „Lendületes, nyitott és befogadó, a változásokra rugalmasan és gyorsan reagálni tudó iskolát szeretnénk a jövőben is biztosítani minden érintett fél számára. A művészetoktatás területén a köznevelés megújításában építő jellegű szerepvállalással kell részt venni. Olyan iskolát szeretnénk, amelyben a tanulók zenei ismeretei mellett a személyiségük, a tanulói kompetenciák fejlesztése áll a középpontban. Az iskolán belüli továbbképzések, versenyek, szakmai programok fenntartása, fejlesztése továbbra is fontos feladat.”

E gondolatok mentén is haladva fogalmazta meg a zeneismeret tanszak kollektívája, hogy idén egy olyan szakmai programot szeretne, amelyen egy még ma is nagyrészt hiánypótlásra váró területről, a sajátos nevelési igényű tanulókkal való könnyebb kapcsolódási lehetőségről, problémamegoldásról, ötletekről hall, az esetmegbeszélésekből kiindulva egy szakember segítségével új ismereteket szerez.

Herczku Tünde zeneterapeuta kértük föl tudása megosztására. 2023. április 17-én az előadásra intézményünk szinte minden tanszakáról érkeztek érdeklődők.

Az előadó így ír magáról: „A Magyar Zeneterápiás Egyesület elnökségének tagjaként harmadik éve, zeneterapeutaként az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai Karán szerzett diplomával, 2018. óta dolgozom Nyíregyházán. A gyermekek oldalán autizmus spektrum, ADHD, szorongásos problémák, beszédindítási gondokkal küzdő, főleg 2-5 éves gyermekekkel dolgozom és van felnőtt Down-szindrómás csoportom is. Zenész is vagyok, énekesként vállaltam már koncert felkéréseket. Magánéneket oktatási módszerem az éneklésen átható önismereti és önkifejezési lehetőségekre fókuszál. A Magyar Zeneterápiás Egyesület elnökségi tagjai kidolgoztak egy olyan programot, amely egyrészt segítők szakemberek hiányát pótolja, másrészt Pröhle Henrikné Bányay Zsuzsanna szellemiségét szem előtt tartva, a zeneterápiás szemlélet és módszerek bevonásával segítséget nyújt azoknak a zenetanároknak, akik kiemelt figyelmet igénylő, illetve SNI és BTMN-tanulókat oktatnak, a Bányay

program által egy olyan országos mentorhálózat szeretne kiépíteni, amely szakmai háttérrel azoknak a zenepedagógusoknak, akik tanítvány-tanár kapcsolatban igénylik a támogatást.”

A program magas szakmai színvonalú, ötletekben gazdag, jó hangulatú órái gyorsan elteltek. Tanáraink érdeklődése, kérdései, az előadó megoldási javaslatai, jogszabályi tájékozottsága sok olyan dologra rávilágított, megoldást kínált, javaslatot fogalmazott meg, ami a mai nevelés-oktatás világában elengedhetetlen.

A fent említett Bányay program keretében iskolánkban is elindult egy mentor képzés, melybe több kolléga is bekapcsolódott.

Ezúton is köszönjük a Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú Művészeti Iskola és a Zenekultúra Támogatásáért Alapítvány támogatását.

Dallos Csilla
zeneismeret-, furllyatanár, zeneismeret
tanszakvezető

INTERJÚ EGY FAGOTTOSSAL, URAY LILI IZABELLÁVAL

- Miért kezdte el írni? Hol és mikor jutott eszébe, hogy írással akarsz foglalkozni?

Pontos dátumot nem igazán tudok mondani. Az is érdekes, hogy jókai diákként, ötödikes-hatodikos koromban egyáltalán nem vonzott az írás, a feladott fogalmazásokat pedig csupán leckeként voltam képes értelmezni. Akkor még nem leltem örömetet a gondolataim papírra vetésében. Hetedik-es-nyolcadikos voltam, amikor a Covid járvány tombolt. Ekkor jelent meg az online oktatás és ezzel egy időben az irodalmi beadandók száma is megsaporodott.

Legfőképpen az általános iskola utolsó évében egyre több pozitív visszajelzést kaptam a magyartanáromtól aki mindmáig rengeteget segít az írást illetően. Jól emlékszem arra, amikor a következő megjegyzés ért, amint megnyitottam az üzenetét: „Lili, ez nem jó. Ez FANTASZTIKUS! Örülök, hogy olvashattam.” Mind a mai napig bennem van az a boldogság, ami akkor, abban a pillanatban járt át, mikor az értesítést nézegettem. Valószínűleg ez adta meg a kezdő lökést. A legelső történetembe 2018-2019-ben kezdtem bele, viszont ennek olvasásával nem áll szándékomban senkit sem

kínózni. Mit is várhatnánk el egy tizenhárom éves tinédzsertől? Én nem Victor Hugo voltam, akinek ebben a korban már megjelent író elhivatottsága. Ugyanakkor a kritikus mivoltomban hasonlítok hozzá: az egy évvel ezelőtti alkotásaimat is legszívesebben elégetném, megsemmisíteném.

Pár évvel később kisebb történetekbe fektettem energiámat, ám azok javarészt fanfictionok, azaz kitalált történetek voltak olyan szereplőkkel, akik egy-egy sorozatban vagy filmben szerepeltek. A mostani regényemnek - ha nevezhetjük így - az első részét 2021. október 10-én

vettem papírra, pontosabban pötyögtem be a telefonomba. Résznek nevezem az egységeket, hiszen ezek még nem mondhatók teljes fejezeteknek.

Az írástechnikámra kitérve, jobban szeretek telefonon írni, mint például laptopon, mert így sokkal gyorsabban vagyok képes lejegyezni a gondolataimat. Ezen kívül papírt is használok, ugyanis van egy füzetem, ami ezt a célt szolgálja, nem mellesleg, hogyha a „legjobb” pillanatban jön ihletem, akkor a hozzám legközelebb eső fecnire vésem azt, ezért is van tele szinte az összes iskolai füzetem hátulja jegyzetekkel.

Abban az évben kezdtem el írni a regényt, melynek ideiglenes címe *Szerellem Párizs utcáin*, amikor a Jókai Mór Református Iskolából a Nyíregyházi Vasvári Pál Gimnáziumba kerültem. Rengeteg változás történt bennem ebben az időszakban, sokkal visszahúzódóbbá váltam, hiszen előről kellett kezdenem a kapcsolataim kiépítését, ez azonban nem sikerült túl jól, mert félnék és halk voltam, mind az órák alatt, mind szünetekben. Önértékelési problémákkal küszködtem, nehezen fejeztem ki magamat a közvetlen környezetemben, szinte senkivel sem tudtam megosztani elképzeléseimet. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy elkezdtem komolyabban foglalkozni az írás művészetével, mégsem ez szabadított meg a gondjaimtól. Hogy kicsoda vagy inkább Kicsoda, az vélemény szerint egyértelműen kiderül a könyvemből.

Miután megírtam az első részt, nem terveztem folytatni a történetet, mivel jött ihletem, nem ellenkeztem, hagytam, hadd sodorjon magával a történet. Október 29-én, mintegy tizenkilenc nap után írtam meg a második egységet. A történetet nagy vacillálások után, 2022 január 1-én feltettem egy író-olvasó felületre, a wattpadra.

Azt hiszem, erre a kérdésre bőséges választ adtam. Összegezve a leírtakat, a jó véleménynek, a saját érzelmeim kifejezésének köszönhetően kezdtem bele az írásba, első történetemet pedig 2019 nyarán alkottam otthoni környezetben, ennek törzshelye azóta sem változott. Minden részt a szobámban, az ágyon ülve kezdek el és fejezek be szombatnként, általában délelőtt tizenkettő és dél után öt óra között.

- Kinek számod az írásaidat?

Akarmelyik történetemet is nézzük,

az első olvasóm a legjobb barátom volt, név szerint Ulrich Liliána. Vele egészen általános iskola első osztálytól kezdve jó kapcsolatot ápolok, ezért is osztok meg Liliánával minden apró-cseprő tény, beleértve a történeteimet is. Ő, hasonlóan hozzám szintén művész, pusztán más téren: a festészetben alkot. Liliána rengeteg mindenben segítségemre van, ő a legnagyobb rajongóm, ugyanakkor a háttér munkálatokban egyaránt részt vesz, ötleteket, ihleteket ad, vagy rajzaival támogat. Ő szerzi a legtöbb olvasót, akikkel kapcsolatot épít ki, beszélget velük. Nélküle sehol sem lenne a könyvem.

Leginkább a velem egykorúaknak ajánlom az írásaimat, bár meglátásom szerint minden korosztály számára más okból lehet különleges.

- Tudom, hogy jelenleg regényírással foglalkozol, mert egy részletet velem is megosztottál. Másokkal is megosztod? Milyen korban játszódik a regényed?

Mint már említettem, a wattpad alkalmazásban megosztottam, és mára már – több mint egy év elteltével – összesen majdnem húsz ezer ember látta. Ezen a felületen, amely ingyenesen letölthető a Play Áruházból, vagy az App Store-ból, egyaránt lehetséges az írás és az olvasás. Említettem, hogy a regényem kora kissé bonyolult szóban elbeszélve. Az alaptörténet a 21. században játszódik, de szinte az összes kort említem, vagy említeni tervezem. A legérdekesebb, hogy mindez nem egy időutazós regény. Alapjában véve a modern korszakban vannak olyan emberek, akik megtartják a múlt dicső hagyományait, esztétikumát, báját. A 21. században élnek, mégis olyan hatást gyakorolnak az olvasóra, hogy két-három századdal visszább juthat a múltban, amint az adott szereplő megszólal, vagy amint életmódja szemünk elé tárul.

Bátorítom azokat az érdeklődőket, akiket esetleg már ez a rövid kis beszámoló megfogott; a regény ennél természetesen sokrétűbb, viszont ha valakit igazán foglalkoztat a téma, a wattpad felhasználó nevem a következő: *liliuray*, ugyanakkor a cím alapján is meg lehet találni a könyvet.

- Hogy születtek meg az írásod szereplői?

A főszereplő nő jellemének kérdésében nem kellett sokat gondolkodnom: legtöbb tulajdonsága az enyéimen alap-

szik, mégis sok mindenben eltérünk, vannak olyan sajátosságai, melyekben leköröz engem, melyekben én magam szeretnék hasonlítani hozzá. Az érdeklődési köreim, a világnézetem és a véleményem egyezik Rose Moticelliével, ezen kívül megfontoltságában, visszafogottságában egyaránt emlékeztetheti az embert az én jellememre. Szeretnék viszont olyan érdeklődő lenni mások iránt, olyan türelmes, nagylelkű és önzetlen, mint amilyen ő. Ennek ellenére Rose sem tökéletes: túlságosan naiv, határozatlan, hezitáló, hiszékeny, egyszer fölöttébb könnyen, másszor roppant nehezen bízok, eltitkolja az igazságot, hivatásához híven szerfelett kíváncsi. Az ő szemszögéből láthatjuk az eseményeket is. Rose háttértörténete „mindennapinak” tűnhet, hogyha megfigyeljük a manapság alkotott könyveket, ellenben ez elengedhetetlen a végkifejletre való tekintettel.

Alapjában véve romantikus témát dolgozok fel, így a másik főszereplő a történetben a Rose által szeretett férfi: Friedrich Hunsford, akit az olvasók többsége Mr. Hunsfordként emleget. Az ő személyiségén sem kellett sokat törnöm a fejemet: megalkottam egy olyan úriembert, amelyre manapság igen nehéz ráakadni. Mr. Hunsford eleinte a megtettesült klasszicizmus: ugyebár a klasszikus szó jelentése elsőrangú, ez a tulajdonság pedig azonnal meglátszik a fiatalemberen. Mindenképpen a racionalizmus eszméjét képviseli, mégis volt olyan alkalom az életében, amikor egyáltalán nem foglalkoztatta a helyzet észszerűsége. Ránézésre a merev szabályok jellemzik, a szigorúság, kötöttség is felmerülhet alakját szemügyre véve. Később azonban a romantika stílusjegyei is megjelennek benne, amint jobban megismerjük: a múlt felé fordulás, egyes esetekben a reményvesztettség, az erős zeneiség, az ékesszólás, festőiség. Rose-ban inkább a szentimentalizmus dül, vagyis a lelki történéseket helyezi előtérbe, a tapasztalatszerzésen alapszik tudása, ám amint egyre közelebb kerülünk jellemének megismeréséhez benne is megtalálhatjuk a romantika korstílusának rejtett kincseit.

Rose egész baráti körrel rendelkezik, ennek oszlopos tagja Amanda Dupont, a legjobb barátom, aki Liliánáról lett mintázva. A szókimondó, eszes, különleges humorral rendelkező horrorfilm-imádó

nő, aki kívülről mogorvának, narcisztikusnak és önzőnek tűnik, viszont belülről csak a barátait akarja védelmezni, többet törődik velük, mint magával valaha tudna. Tud főnökösködő, kritikus, elviselhetetlen, kötekedő is lenni, de mindezek ellenére ha alkalom adódna, inkább feláldozná magát a barátaiért. Ő tipikusan a modern generációt képviseli.

Kevin de Blanc, Rose másik barátja szintén az én barátomról lett mintázva. Rengeteg hobbit űz, mégis az olvasók egyhangúnak, unalmasnak tartják, nem kedvelik. Mia Canon, a főszereplő titkárnője teljes mértékben a húgom. Cserfes, pörgős, sosem áll le, folyamatosan beszél, amely néha talán túlságosan is soknak tűnik. Marguerite de Blanc, Kevin húga. A legtöbb ember, aki kívülről lát, azt mondaná, hogy ezt a lányt mintáztam saját magamról. Csendes, visszahúzódo teremtés, keveset beszél, mindazonáltal egy csupa szív szereplő, aki csordultig van szeretettel.

René de Fontaine, talán az egyik legfontosabb karakter. A „gonosz” szerepében jelenik meg; ijesztőnek, álnoknak, kétszínűnek, bosszúállónak, kiismerhetetlennek, agresszívnek, groteszknak is nevezhető. Nem mutatja a jó tulajdonságait, mégis törekvőnek, célratörőnek, védelmezőnek tűnhet.

- A Vikár Zeneiskolában megszerzett zenei ismeretek voltak-e hatással az írásaidra?

A műben nagy hangsúlyt fektetek a zenére, ezen belül is a klasszikusra. Ez köszönhető a bálóknek, rendezvényeknek és maguknak a szereplőknek is, hiszen többen műkedvelők. Mr. Hunsford kiválóan játszik zongorán, míg Rose-nak szintén akad rejtett tehetsége. A fagott kifejezetten nem szerepel benne, talán szentelek majd a hangszernek egy külön könyvet. Dimitrij Sosztakovics Második Kerिंगője, Frank Chacksfield Párizs ege alatt, vagy Aram Hacsaturján Álarcosbálja azok közé az alkotások közé tartozik, melyek kiválóan bemutatják az érzelmi hullámokat, az adott szituációkat, jeleneteket, tökéletesen kifejezik az emberek érzelmeit. Nincsen egy egységes korszak, amelyből a zenét válogatom: ahogy a korok keverednek, úgy a művek is, mégsem egy összevisszaságot kapunk, harmonikus kavargást lehet észrevenni. Ezeknek a bemutatására nem kevés időt fektettem, egyedül nem

is ment volna, így köszönök minden segítségét. A zenetörténet órák nagyban hozzájárultak a különböző műfajok, szerzők megismeréséhez, a fagottóráim is közelebb vittek a művek értelmezéséhez. Teljesen más csupán hallgatni egy alkotást és megint más azt lejátszani. Ezt a kilenc év zenetanulás alatt kellőképpen megtapasztaltam.

Amikor írok, kifejezetten kedvelek klasszikus darabokat hallgatni, ez segíti a koncentrációt.

- Kik a kedvenc íróid? Van példaképed?

Természetesen! Szerintem, minden művésznek van olyan példaképe, akire felnéz, akinek a munkásságára rászóválkozhat. Pár hónapja Victor Hugo A nyomorultak című regényével „küzdök”. Mivel Hugo imádta a leíró részeket, így ez stílusjegyévé vált. Sok ember számára tűnhetnek egyhangúnak ezek a hosszú, végeláthatatlan fejezetek, amikor viszont megértjük az ő gondolkodását, ámulhatunk tudásán, megfigyelhetjük írói szemszögből a leírásokat. Ekkor mintha egy új világba nyernénk bejutást. Hálás vagyok, amiért én megláthatom ezt a világot. Kritikusnak vallom magamat a „kedvenc író” kiválasztásának tekintetében, mivel ha ez után kutatok, nem pusztán az egyén munkásságát nézem meg, hanem az életét is. Nehezen találok „tökéletes” személyt, ugyanis nyilvánvaló, hogy a történelem során nem létezett olyan, akinek ne lettek volna hibái. Vagyis olyan, aki teljes mértékben ember volt és ne lettek volna bűnei.

Mindenképpen a klasszikus műveket bújom, így az írókat is onnan válogatom. Leginkább külföldieket neveznék meg, azonban ez nem azt jelenti, hogy a magyar irodalmat nem szeretem. Victor Hugo az utóbbi időben nagy kedvenemmé vált, főleg törekvései, nézetei, javaslatai miatt, rajta kívül pedig Jane Austent, Alexandre Dumas-t, Agatha Christie-t, Giuseppe Tomasi di Lampedusát és Margaret Mitschell-t említem meg.

- Sokan irtóznak a kötelező olvasmányoktól. Te elolvastad, elolvasod őket? Volt olyan köztük, ami nagyon lekötött?

Kiskoromban rengeteg mesét olvasott fel nekem anyukám, ez volt az esti program. Versek, mondókákat tanultam meg, egy éves és három hónapos koromban pedig karácsonykor

József Attila Betlehemi királyok című versét szavaltam el otthon, a családomnak. Kezdetből fogva olvasottnak neveltek, így nem is volt kérdés a kötelezőkkel kapcsolatban. Mindegyiket végigküszködtek eleinte anyukámmal, akivel felváltva olvastuk a regényeket egészen ötödikes-hatodikos koromig. Nehezen vettem rá magamat az elkezdesükre, mégis, így visszatekintve, Jókai Mór A kőszívű ember fiai elnyerte a tetszésemet, örülök, hogy végigrágtam magamat rajta. Ezen kívül a nemrég olvasott Molière Tartuffe-je és Shakespeare komédiái is lekötöttek.

- A verseket is szereted, írtál már?

Igen, szeretem a verseket is, viszont nem próbáltam meg hozzákezdeni egyhez sem. Jobban mondva akadtak próbálkozások, amik egyszer-e egyszer megjelentek, ennek ellenére nem tervezek ebben alkotni. Talán azért sem, mert a versek sokkal kötöttebbek, mint a regények: szótagokat számolni, verselést megállapítani, rímeket keresni.

Ráadásul a legtöbb rövid, tömör, a gondolatokat fürgén foglalja össze. Számomra szükséges az a szabadság, amit a regény terjedelme nyújt, mivel nem tudom megfogalmazni kis mennyiségben mindazt, ami bennem van.

A költészet terén inkább a magyar verseket, alkotókat preferálok, hiszen azok az anyanyelvünk csodáit zárják magukba. Így, Kazinczy Ferencet, Kosztolányi Dezsőt, Karinthy Frigyes, Reményik Sándort, Dsida Jenőt, Wass Albertet, Pilinszky Jánost választanám.

- Mit üzensz az írásaiddal az olvasóknak?

Rengeteg mindent. Az utóbbi időben olvastam újra a Tartuffe-öt, amit szórakoztatónak találtam, egészen addig, mígnem tudatosult bennem, mi is volt a mű üzenete, mit akart kifejezni vele Molière. (Szerk: Molière a képmutatókat pelengézezi ki művében.) Ugyanígy vagyok a nyomorultakkal. Victor Hugo teljesen mást akart tudatni velem, mint amiért én szeretem a regényt. Zavarni kezdett, egyenesen büntudatot éreztem, amiért én mást találok benne szórakoztatónak, más szálak izgatnak. Engem is rettetően bosszant, ha az olvasóim nem azt találják meg a könyvben, amit én ismertetni kívánok. Természetesen magáért a témáért, történetért is lehet kedvelni, mégsem csak ez az írói célja. A társadalom problémáit jelenítem meg (többé-kevésbé), a bosszúállás, a harag,

végül a megbocsátás erejéhez is folyamodom. A kapcsolatokat is bemutatom: a barátságot, a szülő-gyerek közötti elmentéket, nevelési módokat, a szerelmi viszonyokat. Kellőképpen érzékeltetem, hogy az élet senkinek sem egyszerű, mindig akadnak nehézségek, gondok, amelyekkel szembe kell nézni. A vallás is szóba jön. Hogyan reagálnak a modern emberek a hittel előkre, az Istenben bizókra, és hogyan válaszolnak erre a keresztények. A múltnak, a történelemnek nagy szerepe van. Ábrázolja az előttünk élőket, akikről elfelejtkezünk, akiket mára semmibe veszünk. Pártolja a múltat, mégis a jelenben marad, a jövő felé pedig reményteljesen tekint.

- **Milyen terveid vannak a jövőben?**

Tizedikesként két év áll előttem az érettségiig. Valószínűleg magyar nyelv-

vel és irodalommal, történelemmel megyek tovább, viszont azzal is tisztában vagyok, hogy mindezzel, ebben a reálbeállítottságú világban nem lehet túl sokat elérni. Egyelőre a jog lebeg szemem előtt, apukám példáját szeretném követni, jogászként kívánok tevékenykedni a jövőben.

Az írással kapcsolatban több könyvötletem is felmerült, egyelőre azonban a mostanit akarom befejezni.

Köszönöm, hogy megosztottad velem és az olvasókkal lebilincselő gondolataidat. Sok sikert a továbbiakban az írói és zenei tevékenységeidhez!

Vatainé

Facsar Veronika

fagott-tanár,

furulyaművész-tanár

ÚJABB INTÉZMÉNYI ELISMERÉS

ÖKOISKOLA

Örömmel adjuk hírül, hogy 2023-ban az Ökoiskola cím elnyerése érdekében benyújtott pályázatunkat az Ökoiskola Értékelő Bizottság támogatásra javasolta, és ezzel a Vikár Sándor

Zeneiskola elnyerte az Ökoiskola címet 2023. szeptember 1-től 2026. augusztus 31-ig.

A cím viselésével hazánk, Magyarország és a Kárpát-medence természeti örökségének védelme, a fenntarthatóságra nevelés egész intézményes megközelítése mellett elköteleződését nyilvánítja ki iskolánk. Az Ökoiskola cím elismerése annak a pedagógiai és intézményvezetési folyamatnak, melynek eredményeképpen tanulóink számára természetesé válik az egészség- és környezettudatos életmód, az igazságos társadalmi berendezkedés iránti igény, továbbá a globális és lokális kihívások iránti nyitottság, valamint aktívan tudnak tenni a felismert problémák megoldásáért. Az isko-

lában megszerzett tudást és értékrendet a tanulók családjuk vagy tágabb környezetük felé is közvetíthetik.

Az elismeréshez Kisfaludy László köznevelési helyettes államtitkár szívből gratulált:

„Azt kívánom, hogy ökoiskolai tevékenységük által is gazdagodjon pedagógiai kultúrájuk, erősödjön intézményük!”

A címet viselő intézmények a Magyarországi Ökoiskola Hálózat tagjává válva olyan szakmai közösség részei lehetnek, amelyben rendszeres tudásmegosztással, segédletekkel és egyéb lehetőségekkel gazdagodhatnak, különböző képzésekkel és más programokkal színesítve munkájukat. A címet viselők egész intézményes módon foglalkoznak a fenntarthatósággal, így járulva hozzá ahhoz, hogy a fenntarthatóság elvei a jövő nemzedékek számára a mindennapok természetes részévé váljanak.

A pályázatot Gyöngyössy Boglárka zeneismeret-, zeneirodalom tanár és Szabó Tünde Júlia intézményvezető-helyettes nyújtotta be.

KELLEMEZ NYÁRI SZÜNETET, JÓ PIHENÉST KÍVÁNUNK!

♦ Az újságot szerkesztette: Szabó Tünde Júlia intézményvezető-helyettes ♦ Az írásokat átnézte: Nagy Éva könyvtáros ♦ Elérhetőségünk: Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú

Művészeti Iskola ♦ 4400 Nyíregyháza, Kürt u. 5-11.

Telefon: 06-42/504-345 ♦ E-mail: info@vikarzeneiskola.hu ♦ Honlap: <http://www.vikarzeneiskola.hu> ♦

Facebook: <https://www.facebook.com/vikarsandorzeneiskola/> ♦ Készült: Palaház Kft-ben, 2023 júniusában ♦ Valamennyi közzétett fotó megjelölése (amennyiben a forrásmegjelölés nem az internet) a képeken szereplők hozzájárulásával történt. Címlap fotó: pinterest.com ♦